బహుమతి

యద్దనపూడి సులోచనారాణి

చిరంజీవి భాస్కరానికి,

ఆశీర్వదించి వ్రాయునది - న… మా పిన్నత్తగారి కూతురి పెళ్ళికి య…డకు రావటం తటస్థించింది. ఇటునుంచి నీ దగ్గరకు వచ్చి కొన్ని రోజులుండి వెళ్ళాలని అనుకుని మీ బావగార్కి ఉత్తరం రాయటం అయన అనుమతించటం రెండూ జరిగిపో…నాయి. నేను 9వ తారీఖు రాత్రి బెజవాడ… వచ్చి అక్కడనుంచి ఆ రాత్రి ట్రెయిన్లో… నీ దగ్గరకు రాగలను. వచ్చేముందు మళ్ళీ… చిన్న మరిదిచేత టెలిగ్రాం యిప్పిస్తాను. నువ్వు అశ్రద్ధ చెయ్యక తప్పకుండా స్టేషన్… రాగలవు.

ఇట్లు
ఆశీర్వచన…లతో,
అక్క,
విశాల.

పి. యస్. నేను వస్తూ, పండుగకి …భాకాంక్షలతోపాటు నీ కోసం… బహుమతి తీసుకొస్తున్నా… అదేమిటో నువు కల్లోగూడా …హించలేవని గట్టిగా చెప్తున్నా…"

పదవ తారీఖు వుదయం ఎనిమి… గంటలకు నాంపల్లి స్టేషన్లో ప్లాట్ఫా…ం మీద బెజవాడనుంచి రాబోతున్న …కోసం యెదురుచూస్తూ పాంట్ జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని, అటు యిటు పచార్లు …స్తున్న భాస్కరం ఒక్క నిమిషం ఆగి జే…లోంచి వుత్తరం తీసుకుని మరోసారి చదువు…న్నాడు. 'కల్లోగూడా వూహించలేని బహ…తిట! ఏమిటో అది!' కవరుతోపాటు బై…చ్చిన టెలిగ్రాంని తిప్పిచూస్తూ అను…న్నాడు. బహుమతి అనేసరికి అదేమిటో వూహించాలని సహజంగా ప్రతివాళ్ళకీ అ…స్తుంది. వద్దన్నా భాస్కరం రకరకాలుగా వూహించసాగాడు.

'అశ్రద్ధ చెయ్యక స్టేషనుకు రాగలవు.' ఉత్తరంలో కళ్ళు నిల్చినచోట కన్పించిన వాక్యాన్ని చూసి నవ్వుకున్నాడు. అశ్రద్ధట! రాకరాక కొన్ని సంవత్సరాలకి తనంతటతాను కొద్దిరోజులుండి వెడతానని వస్తోంది విశాల. అందులో తనకి ప్రత్యేకంగా, వూహించలేని బహుమతి తీసుకొస్తున్నానని వూరిస్తోంది. అలాటప్పుడు స్టేషన్కి రాకుండా యెవరు మాత్రం వుండగలరు! తనరక్తం పంచుకుని పుట్టకపోయినా, ఇద్దరూ ఒక తల్లి బిడ్డలుకాకపోయినా- విశాల-భాస్కరంల మధ్య సోదర సోదరీ సంబంధమైన తియ్యటిబంధం ఒకటి పటిష్టంగా వుంది.

చిన్నప్పుడు చాలామటుకు విశాల, భాస్కరం వాళ్ళ యింట్లోనే పెరిగింది. భాస్కరం తల్లి ఆమె పెళ్ళికూడా తనింట్లోనే తన చేతులమీదనే జరిపించి ఆడ పిల్లలు లేని కొరత తీర్చుకుంది. అప్పుడుగాదు, యిప్పటికి కూడా విశాల భాస్కరం నుంచి యీ పని కావాలనిగాని, యింట్లోంచి యీవస్తువు పట్టుకు పోతున్నాను అని గానీ అంటే అతను కాదనలేడు.

ఈమధ్య మరీ పిల్లల తల్లి అయిన విశాల సంసారం గొడవలో పడిపోయి రాకలు తగ్గించేసింది. అప్పుడప్పుడు భాస్కరం తనే మద్రాసు వెళ్ళి ఓవారంరోజులు గడిపి వస్తూంటాడు. విశాల రావటమేగాక కొద్ది రోజులుంటానని కూడా రాయడంతో అతనిమొహం మరీ వికసించింది. ఈ నాలుగు రోజులు ఆఫీసు కాగితాల గొడవప్రక్కన పెట్టి చాలా సరదాగా గడపాలనుకున్నాడు. తల్లి పోవటంతో తనది మరీ వంటరి బ్రతుకైపోయింది. ఆవిడ వెళ్ళిపోయిం తర్వాత ఆ ఖాళీని పూర్తి చేసి తన జీవితం ఆక్రమించుకోగల వ్యక్తి యింకా భాస్కరానికి దొరకలేదు.

పరధ్యానంగా ఆలోచిస్తున్న భాస్కరానికి దూరంగా సిగ్నల్ చెక్క వంగటం గాని, రైలు ప్లాట్ఫారంమీదకు చేరుకోబోవటం గాని తెలియలేదు. ఈ లోకంలో పడి అతను అది గమనించే లోపలే, పెద్దగా శబ్దం చేసుకుంటూ గోండ్రిస్తూ వచ్చిన రైలు ప్లాట్ఫారంమీద ఆగిపోవటం జరిగింది. అంతవరకూ బద్ధకంగా, నిశ్శబ్దంగా వున్న స్టేషన్ ఒక్కసారి నిద్ర లేచినట్టు అంతా సందడిగా హడావుడిగా అయిపోయింది. భాస్కరం గబగబా ఫస్ట్క్లాస్ కంపార్టుమెంటువైపు పరుగెత్తాడు. అప్పటికే రేగిపోయిన జుట్టుతో బద్ధకంగా వున్న కళ్ళతో విశాల తలుపుదగ్గరకు వచ్చి నిలబడి భాస్కరాన్ని చూసి చెయి వూపింది.

"హమ్మయ్య, వచ్చావుగదా! వస్తావో రావో అనుకుంటున్నాను." అంది పాపని భాస్కరానికి అందిస్తూ.

"రాకుండా యెలా వుంటాను? అందులో నువ్వు నాకోసం ప్రత్యేకంగా...."

విశాల చేతుల్లోంచి పాపని అందుకుని

పాపబుగ్గలుకొరుకుతున్న భాస్కరం వ [illegible]లో హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు. విశాల వెనక సన్నగా పొడుగ్గా దంతపు బొమ్మ నిగ నిగలాడుతున్న ఓ అమ్మాయి - మర [illegible]లు, ప్లాన్క్ తీసుకుని కూలీకి అందిస్తోంది. వెడ ల్పాటి ఆ కళ్ళు, చెక్కినట్లున్న ఆ [illegible] క్క చూసేవాళ్ళని పదేపదే తమవైపు [illegible] ర్షిస్తు న్నాయి.

"ఎవరు?" ముగ్గురూ ప్లాట్‌ఫారం మీద నడిచి వస్తూండగా, విశాలకి కుడి[illegible] నడుస్తున్న భాస్కరం గొంతుతగ్గించి [illegible]ల్లగా అడిగాడు. స్టేషన్ గోలలో భాస్కరం [illegible]కిగిన మాట విశాలకే తప్ప యెటో చూస్తు[illegible] ఆ అమ్మాయికి విన్పించలేదు.

"గుర్తుపట్టలేదా?" తలతిప్పి భా[illegible]రం వైపు చూస్తూ అంది.

"నేనా? ఓసారి చూసిన మని[illegible]నా యేమిటి?" ఆశ్చర్యపోతూ అ[illegible]డు భాస్కరం. అంత చక్కటికళ్లు ఒ[illegible]సారి చూసిం తర్వాత జన్మలో యెవరైనా [illegible]రిచి పోగలరా! అందులో తమ! భాస్క[illegible]నికి మతిపోయింది. "ఎక్కడో చూసినట్టే[illegible]ంది. కాని...కాని గుర్తు రావటంలేదు" [illegible]శాల వెంటనే నవ్వేసి ఫలాన అని చెబుతుం[illegible] మో నని ఆబద్ధం ఆడేశాడు. కాని విశా[illegible] చెప్ప లేదు. పైగా మొహం సీరియస్‌గా పెట్టు కుంది.

అందరూ స్టేషన్ దాటి బైటకొచ్చే[illegible]రు. ఇంటి కొస్తూండగా దోవలోనే "బహ[illegible]మతి యేమిటో తెస్తానన్నావు?" అన్నాడు అతి థిని తీసుకొస్తున్నానని రాయటా[illegible] పొ[illegible]బడి విశాల అలా రాసిందేమో అన్న [illegible]అను మానంతో.

"తొందరపడకు. ఇవ్వటానికి తీసుక[illegible]్చిన దాన్ని లిప్పి తీసుకుపో న్లే." కారులోంచి [illegible] చూస్తున్న విశాల గంభీరంగా [illegible]ంది. భాస్కరం నిప్పీ పూరుకున్నాడు.

ఇంటికి వచ్చేసిం తర్వాత కాఫీ లవీ [illegible]యి పోగానే పాపకి స్నానం చేయించి [illegible]ను వేస్తోంది విశాల.

"అబ్బ! సస్పెన్స్ చాల్లేదూ! ఓడి పోయానని ఒప్పుకుంటున్నాను. [illegible]ప్పు. యెవరా అమ్మాయి?" ఆ అమ్మాయి [illegible] కాన టవల్ వేసుకుని స్నానానికని బాత్‌రూమ్ లోకి వెళ్ళటం చూసిన భాస్కరం గబగబా విశాల వున్న గదిలోకి వచ్చి ఆత్రంగా అడి గాడు.

"నిజంగా గుర్తు రాలేదా?" భాస్కరం వైపు చూడకుండానే అంది విశాల.

"అదుగో! మళ్ళీ అదేమాట. బాగుంది. ఎప్పుడైనా చూశానేమో! అయినా ఆడ పిల్లల్ని నమ్మేదెలా! ఇవాళ చూస్తే అమ్మా యిలా వుంటారు. రేపు అమ్మలా అవుతారు, ఎల్లుండికి అమ్మమ్మలా మారిపోతారు." భాస్కరం విట్ గూడా వృథాపోయింది. విశాల నవ్వలేదు.

"చెప్పు. మీ అత్తగారివైపు బంధువను కుంటాను. లేకపోతే మద్రాసునుంచి లీసు కొచ్చిన స్నేహితురాలా?" భాస్కరం తన వూహల్ని యేకరువు పెట్టసాగాడు ఆ అమ్మాయి యెవరో తెలుసుకోవాలని అతని కెంత ఆత్రంగా వుందో. విశాల అంత నిబ్బరంగా కూర్చుని పాపకి తల దువ్వ సాగింది.

"పోనీ కనీసం పేరయినా చెప్పు గుర్తొస్తుం దేమో చూస్తాను."

ఆశగా అన్నాడు భాస్కరం.

"ఎవరూ? అత్త పేరేనా? నాకుతెలుసు. చాకలెట్ యిస్తే చెప్తాను." తల దువ్వించు కుంటున్న పాప తల్లి చేతుల్ని తోసేసి వెనక్కు తిరుగుతూ అంది.

"చెప్పు. రెండిస్తాను."

"భారతి. రెండుగాదు. నాకు నాలుగు కావాలి. జింకపిల్ల బొమ్మగూడా." సమా ధానం చెప్పేసిన పాప బుద్ధిమంతు రాలిలా మళ్ళీ పాపిడి తీయించుకోటానికి తల్లి వైపు తిరుగుతూ అంది.

"భారతా! అత్తా!!" క్షణంసేపు అర్థం గానట్లు చూసిన భాస్కరం మొహంలో గబ గబా రంగులు మారాయి.

విశాల తలెత్తకుండానే పాపకి తలదువ్వుతూ "చూడగానే గుర్తుపడతా వనుకున్నాను! నువ్వింత మర్చిపోతావనుకో లేదు" అంది చూస్తూండగానే భాస్కరంమొహం సీరియస్‌గా మారిపోయింది. కూర్చున్న వాడల్లా చటు క్కున లేస్తూ, "నా కిప్పుడు అర్థమైందిలే. నువ్వు తెస్తానన్న బహుమతి ఇదేగదూ!" అన్నాడు.

"ఛ! తమాషాకి రాశాను. నా మొహం. నీవస్తువు నీకు బహుమతి యివ్వటం యేమిటి? అదేంగాదు. కూర్చో."

అనుకోకుండా మారిపోయి భాస్కరాన్ని చూస్తూ అయోమయంగా అంది విశాల.

భాస్కరం కూర్చోలేదు. "ఇప్పుడేవస్తాను" అంటూ గబగబా వెళ్ళిపోయాడు. "ఇదుగో. నా మాట విను. యేదైనా అసభ్యంగా ప్రవ ర్తించావంటే నే నిప్పుడే వెళ్ళిపోతాను. నీ యిష్టం." అంది వెనకనుంచి గట్టిగా పిలుస్తూ. గుమ్మం వరకు వచ్చిన భాస్కరం ఆగిపోయి వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. "నిజం. పాపమీద ఒట్టు!" పాప తలమీద చెయిపెడుతూ దృఢంగా అంది విశాల.

క్షణంసేపు భాస్కరం కళ్ళు చిత్రంగా కదిలాయి. వెంటనే తలూపుతూ "ఇప్పుడే వస్తాను." అని వెళ్ళిపోయాడు. జన్మలో యే నాడూ ఇవాళ వచ్చినంత కోపం అతనికి రాలేదు.

గది దాటి బైటికొచ్చేస్తున్న భాస్కరానికి

దూరంనుంచి తెల్లటి జరీ అంచు రవి నుప్ని తంగా తమ్ముకుంటూ వస్తూన్న డుపాదాలు కన్పింతాయి. వాటిని చూస్తూనే యెవరివో గ్రహించిన భాస్కరం త్తకుండానే మరింత వేగంగా గబగబా క్కనుంచి దూసుకుపోయాడు. దూసుకు యినవాడు అలా వెళ్ళిపోలేదు. కొంచెం మ దుకు వెళ్ళి అప్రయత్నంగా భుజంమీదనుం వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. చేతిలో స పెట్టెతో. భుజంమీద తడి తువాలుతో న ప్రక్క నుంచి గబగబా వెళ్ళిపోయిన భ కరంవైపు తల త్రిప్పి చూస్తూ సంభ్రమ చ్చర్యాలతో అలాగే నిలబడిపోయింది భారతి

ఇద్దరి చూపులు కలు కున్నాయి. భాస్కరం కనుబొమలు ముడిప యి. భారతి మొహం యెర్రబడింది. ఇద్ద ఒకేసారి గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి రి దోవన వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

అరాత్రి పడుకోబోతుండగా శాల పైకి వచ్చి భాస్కరం గదిలో కూర్చుం . ఉదయం భారతి పేరు వినగానే బైటకు రిపోయిన భాస్కరం రెండు గంటల త త్రత తిరిగి వచ్చాడు. కాని వెళ్ళిన భాస్కర వేరు. తిరిగి వచ్చిన భాస్కరం వేరు. ఉదయ స్టేషన్‌లో నీట్‌గా తెల్లటి బట్టల్లో. నవ్వు హ ఆప్యాయంగా వచ్చిన భాస్కరం వే . ఇప్పుడు నలిగిన బట్టలతో గంటుపెట్టు ని. విశాల కన్పిస్తేనే ప్రక్క చూపుల చూస్తున్న భాస్కరంవేరు. అది గమనించే వాలని పైకి వచ్చి అతనికి ఎదురుగుండా కుర్ లాక్కుని కూర్చుంది.

మంచంమీదపడుకుని పుస్తక రగేస్తున్న భాస్కరం విశాలని చూసీ చూడ పూరు కున్నాడు. పాప విద్రపోయిం . ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఇంట్లో రో వ్యక్తి మేలుకుని వుంటే వుండచ్చుగాక కాని క్రింద వున్న ఆమెకి వీళ్ళ సంభాషణ మమాత్రం గూడా విన్పించదు. విశాల త మొదలు పెట్టింది. "నేను చేసిన యీపని కేమాత్రం నచ్చలేదని నాకు తెలుస్తూనే ంది. కాని నువ్వు మనిషిని యింత మొహం గాడా గుర్తు పట్టలేనంతగా మర్చిపోతావని ను అనుకోలేదు." విశాల గొంతులో బాధ. క్షమాభావం రెండూ విన్పిస్తున్నాయి.

"మనిషిని మర్చిపోవటంలో నా తప్పేం లేదు. ఆరు సంవత్సరాలక్రితం ఐదు నిమిషాలు కూడా సరిగ్గాచూడని మనిషిని అంత యిదిగా జ్ఞాపకం పెట్టుకునే అసక్తి వుంటే యిన్ని సంవత్సరాలు యిలా గడిచేవికావేమో! నువ్వు ముందు వుత్తరం వ్రాయాల్సింది" కటువుగా అన్నాడు భాస్కరం. "ఉత్తరం రాయాలనే అనుకున్నాను. కాని ముందుగా తెలియబరిస్తే కనీసం యీమొహంచూసే అవకాశంకూడా యివ్వవేమోననే భయంతో ..." అర్థోక్తిలో ఆగిపోయింది విశాల.

"మనిషిని చూస్తే మనసు మారుతుందని నువ్వనుకున్నట్లయితే పొరపడ్డావనే చెప్పాలి. ఉదయం యెవరు,యెవరు అని నేను ఆసక్తిగా అడిగిన మాటనిజమే - కాని....కాని...." భాస్కరం కూడా నగంలో ఆగిపోయాడు. ఇద్దరిమధ్య నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది. కొద్ది సేప యింతర్వాత భాస్కరం తనే అన్నాడు "చాలా పొరపాటు చేశావు! విశాలా ఇదే రెండు సంవత్సరాల క్రితం అయితే యెలా వుండేదో! కాని, ఇప్పుడెలా! మరో అమ్మాయి నా జీవితంలోకి వచ్చింది. ఆ అమ్మాయిని కొద్ది రోజుల్లో నేను పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాను."

విశాల వులిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది. విశాల చూపుల్ని తప్పించుకుంటూ భాస్కరం బొంగురుగా "నువ్వొస్తున్నావంటే యెంతో సంతోషపడ్డాను. రేణుని నీకు పరిచయం చెయ్యాలనుకున్నాను—అంతా పాడు చేశావు. సమస్యలు లేని నాకు సమస్య తెచ్చి పెట్టావు" నిష్ఠూరంగా అన్నాడు .

"నేను చేసింది పొరపాటే కావచ్చు." అంటూ తనే పరిస్థితుల్లో తప్పనిసరిగా యీ పొరపాటు చేయాల్సి వచ్చిందో వివరంగా చెప్పసాగింది.

2

విశాల పిన్నత్తగారి కూతురి పెళ్ళికోసం బందరు వచ్చినప్పుడు అక్కడికి వచ్చిన చుట్టాల్లో భారతి. భారతి మేనత్తగూడా వున్నారు. పెళ్ళి హడావుడిలో వున్న విశాల భారతిని మొదట్లో అంతగా గమనించలేదు. కాని భారతి మేనత్త విశాలని చూస్తూనే గుర్తు పట్టింది. అసలు విశాల వస్తోందని తెలిసే మేన

మా ఖాతాదారులకు
అభిమానులకు
దీపావళి శుభా కాంక్షలు

SIEMENS
INDIA

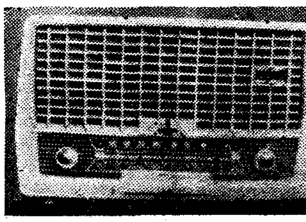

యస్. ఆర్.
అండ్ కో. (ప్రైవేట్)
సాంబమూర్తి రోడ్డు,
గాంధినగరం - విజయవాడ-3

సీమన్సు
ఆర్వి
ఎంపైర్
వేల్‌కో
ఒ. ఆర్. సి.
రేడియోలకు అధరైజ్డుడీలర్లు

రేడియో విడిభాగములు,
ఎలక్ట్రికల్ సామానులు
సరసమైన ధరలకు
లభించును.

ట్రాన్సిస్టరు రేడియోలు
ఎలక్ట్రానిక్ ఫ్లాషెస్
రేడియోలకు
సర్వీసింగ్ మా ప్రత్యేకత
ప్రొ : P. S. R. ఆంజనేయులు

★

★ ★ ★ ★ ★

దీపావళి
శుభాకాంక్షలు

పయినీర్
ఎలక్ట్రిక్ లాం(డ్రి

ESTD. 1953

గవర్నరుపేట,
విజయవాడ-2

వుల్లన్, శిల్కు బట్టలకు
ప్రత్యేకత

ప్రొప్రయిటర్ :
M. S. Murthy, B. Sc.

★ ★ ★ ★ ★
★

కోడల్ని వెంటపెట్టుకుని ఆవిడ వచ్చింది. విశాలనిచూడగానే అంతెత్తునలేస్తూ "యేమ్మా! ఆ రోజు ఆడబడుచుని అని చెప్పి బొట్టుపెట్టెలు. పట్టుచీరె తీసుకున్న మహాతల్లివికాదూ నువ్వు? ఆడబడుచుగా ఆ అధికారం యిప్పుడేమైంది? అంత అక్ఖర్లేనివాడు ఆనాడే చెప్పాలి గాని మెళ్ళో మూడుముళ్ళూ వేసి యిప్పుడు ఆ పిల్ల నా కక్ఖర్లేదంటే యేమిటి మీ వుద్దేశ్యం? ఇదంతా నా ఖర్మ! నాకే తిండి యెట్లా గడుస్తుందా అని నే నేడుస్తూంటే.నామెడకు యిదో గుదిబండ!" అంటూ బిగ్గరగా మాట్లాడుతూ ముక్కు చీది శోకాలు తీస్తూ విశాలని, భాస్కరాన్ని, తల్లిని దుమ్మెత్తి పొయ్యసాగింది. దూరంగా అక్కడక్కడా పెళ్ళి పందిట్లో కూర్చుని యేదో మాట్లాడుకుంటున్న వారంతా వింత చూడటానికి దగ్గరగా వచ్చి గుంపుగా మూగారు. వచ్చినవాళ్ళందరికీ భారతి మేనత్త చిలవలు పలవలు కల్పించి చెప్పసాగింది.

అంతా విన్న భారతి పిన్నత్తగారు "అదేమిటే విశాలా! మీవాడికి అసలు కళ్ళున్నాయా అని? లక్ష్మిలాంటి పిల్లని వదిలెయ్యటానికే మొచ్చిందీ?" అంది:

ఆడబడుచులు "ఈతమ్ముణ్ణిగురించేనా మాతో 'మా భాస్కరం మా భాస్కరం' అంటూ గొప్పలు చెప్పుకున్నావు వదినా!" అంటూ వేళాకోళం పట్టించారు. సిగ్గుతో అభిమానంతో విశాల ప్రాణం చచ్చిపోయింది. అనుకోకుండా వచ్చి తనని చుట్టేసిన యీ గాలిదుమారానికి యేం జవాబివ్వాలో, యెలా నిలబడాలో అర్ధంగాలేదు. ఎర్రబడ్డ మొహంతో నిలబడిపోయిన విశాల వైపుకి తన ప్రక్కనే కొయ్యలా బిగుసుకుపోయి నిలబడిన భారతిని తోస్తూ "ఇదుగో! నీయిష్టం. మీ తమ్ముడి దగ్గరకు తీసుకెడతావో. లేక యింత విషం కలిపే యిస్తావో - నీయిష్టం." అంటూ తోసింది. అసలే ఆదోలావున్న భారతి తూలి విశాలమీద పడబోయింది. తనమీద పడబోతున్న భారతిని అప్రయత్నంగా విశాల చేతులు అడ్డుపెట్టి ఆపింది. క్షణంసేపు ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి. ఎర్రబడిపోయిన భారతి మొహంలో - కళ్ళలో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. హఠాత్తుగా విశాల అంతకుముందు తను పడిన మాటలు, పొందిన అవమానం మర్చిపోయి, దాని స్థానంలోనే భారతి అంటే ఓ విధమైన జాలి, సానుభూతి యేర్పడినాయి. తెల్లగా, పొడుగ్గా, సన్నగా వున్న యీ అమ్మాయికి నా అనే దిక్కులేదు. తన కాళ్ళమీద తను నిలబడగలిగే సమర్థత యిచ్చే చదువు వుందా అంటే అదీ లేదు. ఇష్టంవున్నా - లేకపోయినా, బాధ అనిపించినా, అవమానం అని తోచినా తిట్లు శాపనార్థాలు తింటూ మేనత్తకొడుకు లింట్లో వుండాల్సిందే! హఠాత్తుగా విశాలకి యెలాగైనాసరే, భారతిని తీసుకెళ్ళి భాస్కరానికి అప్పగించాలనిపించింది. అదే నిశ్చయాన్ని భారతి మేనత్తకి వాగ్దానంగా యిచ్చింది. ఆ వాగ్దానం తీర్చుకోటానికే మద్రాసులో భర్తకి భోజన సౌకర్యంలేదు, వెంటనే బయలుదేరి రమ్మనమని రాసినా కాదని హైద్రాబాద్ ప్రయాణం వేసుకుని భాస్కరం దగ్గరకు వచ్చింది.

భారతిని తనతో తీసుకురావటం తీసుకొస్తోందిగాని, విశాల లోపల్లోపల భయపడకపోలేదు. భాస్కరం మొండితనం, పిచ్చిపట్టు విశాలకి తెలియనివి కావు. ఏపరిస్థితుల్లో యీ పెళ్ళి అయిందో కూడా విశాలకి తెలుసు. భారతిని చేసుకోవటం భాస్కరానికి ఏమాత్రం యిష్టంలేని మాట నిజమే. కాని అది భారతి మీద అయిష్టం కాదు. అతనికి కాబోయే భార్య చదువుకుని తనతోపాటు సమానంగా తిరగ్గలిగిన సంస్కారవంతురాలుకావాలి. కాని భాస్కరం తల్లికి యీ కాలపు చదువులు యీ వేషాలు సుతరాము గిట్టవు. ఆవిడ దృష్టిలో ఆడదంటే ఆడదే. అన్ని విషయాలకి నిశ్చింతగా మగవాడిమీద ఆధారడవలసిందే. అలా ఆధారపడ్డ వాటిని అర్థం చేసుకుని మగవాడు ఆ అవసరాలు తీర్చవలసిందే. భారతి విషయంలో తల్లీ కొడుకులమధ్య విపరీతమైన అభిప్రాయాయ భేదాలు వచ్చాయి. భాస్కరం అప్పట్లో విశాలకి వుత్తరం రాశాడు కూడా. ఆ వుత్తరం చూసి పరుగెత్తుకొచ్చిన విశాల 'భాస్కరానికి యిష్టంలేని పెళ్ళి చెయ్యొద్దు'అని పెత్తల్లిని బ్రతిమలాడింది.

విశాల మాటలువింటూనే ఆవిడ తారస్థాయిని అందుకుంటూ "నీ సలహాలు నాకేమీ అక్ఖర్లేదు. అయితే యీ మాట నాకు చెప్పు. ప్రపంచంలో వాడు సుఖపడాలని నాకంటె

యెవరైనా యెక్కువ కోరుతా ంటావా? ఏమిటో అర్థం చేసుకోవాలిట యీ న్ని .... అర్థం: మీ పెద్దనాన్నగారి కం వీడు కొమ్ములు తిరిగినవాడా? ఆయ నేను అర్థంచేసుకోళా? నాకేం చదువ సంధ్య లున్నాయి? నాకు తెలుసులేవే! ఆ ధాకరం చెల్లెలు సుమతిని చేసుకోవాలని వీడి ద్దేశ్యం. నా కంఠంలో ప్రాణం వుండగా పిల్లను యీ గుమ్మం యెక్కనివ్వను." అ .

చివరికి యిష్టాయిష్టాలతో ప్రస లేకుం డానే భాస్కరం పెళ్ళి స్థిరపడి యింది. చూస్తూండటంతప్పయేంచెయ్యలేని స్కరం- సంతోషం అనేది ఎరక్కుండా, స్నేహి తులు, సరదాలు లేకుండా మూ పెళ్ళి వాడికి ముడిపడుతున్న కన్నెపిల్ల మొహం అంతా గంటు పెట్టుకుని ఆ పెళ్ళి తంగం కాస్తా అయింది అనిపించాడు.

పెళ్ళయి రెండు నెలలుకూ తిరగ లేదు. ఇంట్లో పెళ్ళి తాలూకు సనలు యింకా సాంతం పోనేలేదు. భాస్క తల్లి మంచాన పడింది. డాక్టర్లు యి డ్ అన్నారు. అది విషమిస్తోందని తె కున్న ఆవిడ కోడలికి కబురు చెయ్యమ . సరే వన్నాడు భాస్కరం. కాని కోడలు నేలేదు. వచ్చిందో లేదో, భాస్కరం అస కబురు పంపాడో లేదో తెలుసుకునే అవక లేకుం డానే ఆవిడ పోయాడు. భారతికి అప్పుడు కూడా కబురు వెళ్ళలేదు.

దాదాపు నెలరోజులకి యీ కబు తెలిసిన భారతి మేనమామ పరుగెత్తుకొచ్చా . అత్త గారు పోయినా కబురు రాకపోవట భారతి, భాస్కరం ప్రక్కన లేకుండానే శ్రా కర్మలు జరిగిపోవటం అందరికీ వింతగా కన్పించి అనేక కథలల్లటానికి కారణం అయి .

భారతి మేనమామను, భాస్కర తప్పిం చుకు తిరగసాగాడు. అది గ్రహించ ఆయన యెలాగో భాస్కరాన్ని కలిసి భారతి షయం యెత్తాడు. ఏడాదిదాకా ఆ మాట త్తద్దని, యెప్పుడు వెళ్ళేదీ చెబితే, నౌకరు టి కొని యిస్తాడని నిర్లక్ష్యంగా జవాబు చెప్పాడు భాస్కరం.

భారతి మేనమామ చాలా మెత మనిషి. మనుష్యుల మాటల్ని బట్టి ధోరణి యించ లేని అమాయకుడని చెప్పచ్చు. భాస్కరం మాటల వెనకవున్న కటుత్వం ఆయన మనసు పట్టించుకోనే లేదు. తల్లిపోయిన చికాకులో వున్నాడని సరిపెట్టుకుని ఆ రాత్రికి నౌకరు సాయం అవసరం లేకుండానే వెళ్ళి పోయాడు.

తర్వాత సంవత్సరం గడిచిపోయింది. భారతిని భాస్కరం దగ్గరకు పంపటానికి యెన్నో ప్రయత్నాలు చేశారు వాళ్ళు. కానీ యే వొక్కటీ ఫలించలేదు. డబ్బు, చదువు, హోదా, పరువు, ప్రతిష్ఠలు పుష్కలంగా వున్న భాస్కరాన్ని యే వైపునుంచీ దెబ్బ తియ్యలేక, గత్యంతరం లేక వూరుకున్నారు వాళ్ళు. కాని ఆ కసి, ద్వేషం అంతా అప్పు డప్పుడు భారతిమీద ప్రయోగించ బడుతూనే వున్నాయి. భారతికి తను చేసిన తప్పేమిటో యెంత ఆలోచించినా అర్థంగాలేదు. చివరికి చదువు లేకపోవటం, నా అనే దిక్కు లేక పోవటం యీ రెండే తన దోషాలు అనుకుంది. ఆ పరిస్థితుల్లో హఠాత్తుగా విశాలని కలుసు కోవటం, విశాల ఫర్వాలే దని ధైర్యం చెప్పటం భారతికి మళ్ళీ కొత్త ఆశ చిగురింప చేసినాయి.

తనే పరిస్థితుల్లో వెంటపెట్టుకుని వచ్చిందీ చెప్పిన విశాల ముగిస్తూ "రాకరాక వచ్చి నీ మన సుకి కష్టం కలిగిస్తే నిజంగా క్షమించమని కోరుతున్నాను. పొద్దు పోయింది పడుకో!" అంది.

"అదిగాదు ...." ఏదో చెప్పబోయాడు భాస్కరం.

"ఇప్పటికి మాట్లా డింది చాలు. రేపు మాట్లాడుకోవచ్చు." విశాల లేచి క్రిందకు వెళ్ళి పోయింది.

నిట్టూర్పు విడిచిన భాస్కరం విశాల మాటలు చెవుల్లో గింగురు మంటూండగా, కళ్ళె దుట మగతగా ఆవరించుకుంటున్న నిద్ర తెరలమధ్య వుండి వుండి భారతి మొహం కదులుతూండగా చాలాసేపు అలాగే కూర్చుండి పోయాడు.

3

పదిరోజులు యిట్టే గడిచిపోయినాయి. విశాల వెళ్ళిపోయే రోజు వచ్చింది. రాత్రి రైలులో వెళ్ళిపోవటానికి బట్టలు సర్దుకుం టున్న విశాలదగ్గరికి భాస్కరం వచ్చి నిల బడ్డాడు. చీరెల మడతలు పొందిగ్గా పెట్టెలో పెడుతున్న విశాల ఆగి వెనక్కు తిరిగి ఏమిటి అన్నట్టు చూసింది. భాస్కరం జేబులోంచి డబ్బు తీసి యిచ్చాడు.

"ఎందుకు? ఖర్చులకి నాదగ్గరుంది."

"భారతికోసం. ఇకనుంచి నెల నెలా జీతం లోంచి కొంత పంపే యేర్పాటు చూస్తాను."

ఈ పదిరోజుల్లో భారతి సంగతి మళ్లీ యిద్దరూ యెత్తలేదు.

భాస్కరం మౌనం చూసి లోపల్లోపల సంతోషించింది విశాల.

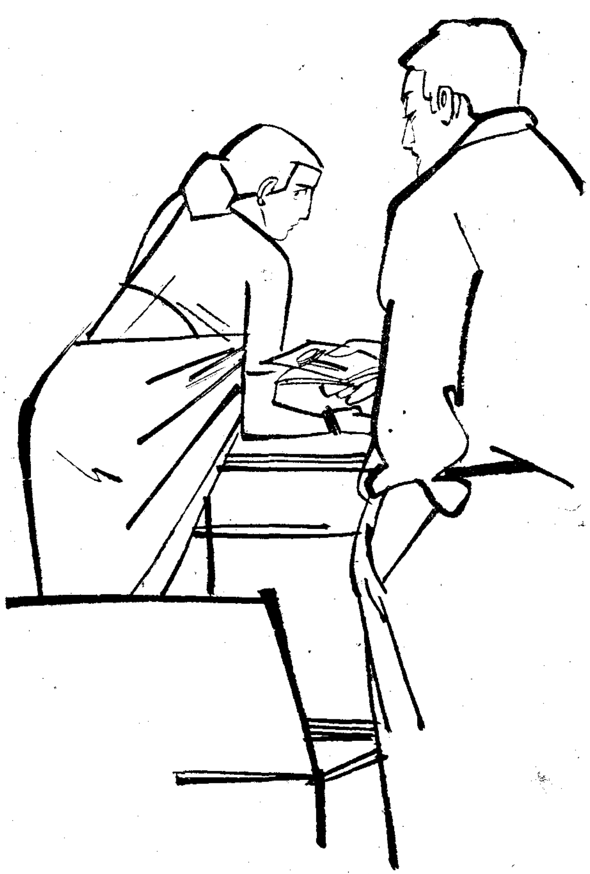

తన ప్రయత్నం ఫలించింది అనుకు ది. కాని యిదేమిటి మళ్లీ?

"అయితే నా కివ్వటందేనికి?" ఉ ం గానట్టు అడిగింది డబ్బువైపు. భాస్క ం వైపు చూస్తూ. భాస్కరం మొహంలోకి ర ం పొంగింది. వచ్చిన కోపాన్ని తమాయి ం కుని "ప్రస్తుతానికి నీతో తీసుకెళ్ళు. తర త చూద్దాం. నెల నెలా నీకు డబ్బు పంపుతా " అన్నాడు.

విశాల కళ్ళు క్షణంసేపు చురుగ్గాచూశా వెంటనే అడ్డంగా తలూపుతూ "నాకవన్నీ యవు. వాళ్ళత్తయ్యకి నీ కప్పగిస్తా ని చెప్పాను గాని, నాదగ్గరకు తీసుకెళ్ళి వుం కుంటానని చెప్పలేదు. నీ కిష్టం లేకపో సరాసరి అక్కడికే పంపించెయ్. వి కాదనే సాహసం అక్క డెవరికీలేదు. అయి నీకెంత సాహసం! డబ్బు తీసుకుని భార నాదగ్గిర వుంచుకోమంటున్నావా?" వి మొహం యెరుపురంగుకి తిరిగింది. "అబ్బె అదిగాదు." తన కోపంమాట మర్చిపో భాస్కరం తడబడ్డాడు.

"ఏదయినా ఫర్వాలేదులే! అయినా ను మునుపటి భాస్కరానివి కాదని బాగా తె స్తోంది. నీ యిష్టం, యేమైనా చేసుకో! నే ఆ అమ్మాయికి యిక్కడ స్వర్గసౌఖ్యా చూపిస్తానని తీసుకురాలేదు. అయినా అస భారతిలో యేం లోపం వుందని?" విశా విసురుగా పెట్టె సర్దుకోవటం మొద పెట్టింది.

భాస్కరం గిరుక్కున తిరిగి వె పోయాడు.

'భగవాన్! ఈ దేశంలో ఆడ పుట్టేకంటె ....' లో లోపల అనుకుంటున విశాల, మళ్లీ అడుగుల చప్పుడు వినపడడం ప్రక్కకు తిరిగి చూసింది. ఈసారి వచ్చిం భాస్కరంగాదు. భారతి. బహుశా ఏ ప్రక్క నిలబడి అంతా విని వుండొచ్చు. విన్న భారతి మొహం చూస్తే స్పష్టంగా తెలుస్తోం "ఏమిటి?" అంది విశాల తలెత్తకుండానే. భారతి జవాబు చెప్పలేదు. ఈసారి తలె చూసిన విశాల "ఏమిటి?" అంది పరీక్ష భారతిని చూస్తూ. నిజంగా భాస్కరానికి కళ్ళు పోయినాయి. ఇంత చక్కటి విగ్రహ వెయ్యి జన్మలెత్తినా అతనికి దొరకదు.

"నేను కూడా మీతో వచ్చేస్తాను." సుళ్ళు తిరుగుతున్న కన్నీళ్ళమధ్య భయం భయంగా విశాలవైపు చూస్తూ తెరిచివున్న పెట్టెమూత మీద చెయివేస్తూ అంది. అక్కడ మేనమామ కొడుకులు తనని శని అని, మా పాలిట తద్దినం అని యెన్నెన్నో అనేవాళ్లు. చాలా బాధే అన్పించేది. కాని ఆ బాధలో తన దురదృష్టం అని ఓ విధమైన ధైర్యం వుండేది. ఇప్పుడు భాస్కరం ఆ మాటలేవీ అనలేదు. కాని తను వుండటం అతని కిష్టంలేదు అనే వూహే తనని పిచ్చిదాన్ని చేస్తోంది. ఈబాధ తను బ్రతకటం అనవసరం అని, యెందులోనైనా దూకి ప్రాణాలు తీసుకోమని చెబుతోంది. మొట్టమొదటి రోజు క్షణంసేపు తనవైపు యెంత అప్యాయతగా చూశాడు! భార్య అని తెలియగానే ఒక్కసారెలా మారిపోయాడు! అతని కళ్ళల్లో ఆప్యాయత అనేది చూడకపోతే—అది వేరే విషయం. ఇప్ ది సహించలేదు.

తనముందు బొమ్మలా నిలబడిన భారతి వైపు కాసేపు పరీక్షగా చూసిన విశాల, వెంటనే మళ్లీ బట్టలు సర్దుకుంటూ "నీ వుద్దేశ్యం నా కర్థం అయింది. కాని నువ్వు యిక్కడనుంచి రావటానికి వీలులేదు. మీ అత్తయ్య దగ్గర నుంచి తీసుకొచ్చింది నేను. నేను చెప్పినట్టు నువ్వు చెయ్యాలి. కొన్నాళ్ళు దగ్గరగావుంటే వాడు మారచ్చు. మారక పోయినా మారే దాకా నువ్వు ఓపిక పట్టాలి. మార్చుకోవటం నీ విధి. వాడు నీవాడు. నీయిష్టం.....ఆలోచించుకో...." అంది. భారతికేం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు.

అన్నంతపనీ చేసింది విశాల. భారతి లేకుండానే రైలెక్కింది. భాస్కరం మొహం మాడ్చుకోవటం తప్ప యేం చెయ్యలేక పోయాడు. రైలు కదులబోతుండగా భాస్కరం చేతులు తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ "రాక రాక వచ్చి యీసారి నీ మనసు చాలా బాధ పెట్టి వెడుతున్నాననుకుంటాను. ఒక్క విషయం నువ్వు ఆలోచించు—ఇందులో భారతి చేసిన తప్పేముంది? నీకిష్టంలేని పెళ్ళి చేసినదోషం అమ్మది. ఆవిడ కెదురుచెప్పలేని నీ అసమర్థతకి భారతిని బలి చేయటం న్యాయంగాదు. ఆ అమ్మాయి నీ కే విషయంలోనూ అడ్డురాదు. నీనుంచి తనుకోరేదల్లా యింత తిండి, బట్ట, భర్తదగ్గర వున్నాను అనే రక్షణ. అంతే! అవి నీకు అసాధ్యం గావు. అంతకుమించి మితిమీరి యేమైనా ప్రవర్తిస్తే నాకు వుత్తరం రాయి. నే వొచ్చి తీసుకెడతాను. అంతేగాని, యే పరిస్థితుల్లోనూ తిప్పి వెనక్కి పంపకు. ఇప్పుడిలావచ్చి నీచేత తిరస్కరింపబడివెడితే మరీ చులకనైపోతుంది." వ్యక్తిత్వంతోపాటు వాక్చాతుర్యంకూడా భగవంతుడి దగ్గరనుంచి వరంగా తెచ్చుకున్న విశాలలాటి వాళ్ళతో మాట్లాడటం యెవరి తరం!

రైలు కదిలి వెళ్ళిపోయింది. కిటికీలోంచి చెయి వూపుతున్న విశాల క్రమేపీ దూరమైపోయింది. భాస్కరం యిష్టా యిష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా బహుమతి అంటూ తెచ్చిన భారతిని వదిలేసి చక్కాపోయింది.

విశాలని పంపేసి స్టేషన్నుంచి తిరిగి వస్తున్న భాస్కరానికి ఆలోచనల్తో మతి పోసాగింది. ఆరోజు భారతి పెళ్ళితో సుమతి బంధం తెగిపోయింది. ఈరోజు మళ్లీ భారతి రాకతో రేణు దూరమైపోతుందా? కాదు. అలా కావటానికి వీలులేదు. రేణుని తను పెళ్ళిచేసుకుని తీర్తాడు. రేణు పరిచయం ప్రణయంగా మారుతోందని గ్రహించినప్పుడే చూచాయగా భారతి విషయం చెప్పేశాడు. కాని ఆమె చెబుతున్నప్పుడు మళ్లీ హఠాత్తుగా భారతి యిలా తిరిగి తన జీవితంలో ప్రవేశిస్తుందని కల్లోకూడా అనుకోలేదు. ఏమైనా సరే, యీవిషయం వెంటనే రేణుకి చెప్పెయ్యాలి. భాస్కరం స్టేషన్నుంచి సరాసరి రేణు యింటికి వెళ్ళాడు.

4

భాస్కరం వెళ్ళేసరికి అప్పుడే యేదో పనిమీద ఎక్కడికో వెళ్ళి వచ్చి బట్టలు మార్చుకుంటోంది రేణు. ఎమ్. బి. బి. యస్. ఫైనల్లోకి వచ్చి, మరో సంవత్సరంలో డాక్టరు కాబోతున్న రేణు - కాలేజిలో చదువులోగాని, ఆట పాటల్లోగాని, ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిగా గుర్తింపబడి అందరి మన్నవలకి పాత్రురాలవుతూ యెప్పుడు చూసినా క్షణం తీరుబడిలేనట్టు, ఏదో ఒక పనిలో తిరుగుతూ వుంటుంది. మెడికల్ కాలేజి తరఫున వార్ ఫండ్ కోసం విరాళాలు పోగుచెయ్యటం కోసం తిరుగుతున్నారు అంతా. ప్రస్తుతం

ఆదేవనిమీద బైటకెళ్ళి తిరిగి తిరిగి అలిసి పోయి వచ్చింది.

భాస్కరం వచ్చారని తెలియగానే బట్టలు మార్చుకుంటున్న రేణు గబగబా ఆ పని ముగించుకుని బయటి కొచ్చింది. అప్పటికే ముందుగదిలో కూర్చున్న భాస్కరం కాఫీ తాగుతున్నాడు. అంతవరకూ యేదో మాట్లాడుతున్న రేణు తల్లి, కూతురు రాగా యేదో పని వుందంటూ లేచి వెళ్ళిపోయింది. ఆవిడ సాధ్యమైనంతవరకూ రేణు, భాస్కరాన్ని ఒంటరిగా వదిలేయటానికే చూస్తుంది.

"మీ అక్కయ్య వచ్చారని చెప్పారు." కాఫీ తాగుతూ అంది రేణు. "అవును ఇవాళే వెళ్ళిపోయింది. నేను స్టేషన్నుంచి వస్తున్నాను." రేణుకి పరిచయం చేయలేకపోయినందుకు యేదో చెప్పాలని భాస్కరం ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో రేణు తీర్చేస్తూ "సారీ! నేను కలవలేకపోయాను. పెరవ గొడవలతో ఒక్క మిషం లైయుండటంలేదు." క్షమాపణ చెప్పుకుంది. భాస్కరం తేలిగ్గా నూపిరి పీల్చాడు. ఓ విధంగా రేణు హడావుడిలో వుండటం మంచిదే అయింది. కాని భారతి విషయం చెప్పేసెయ్యాలి. ఎంత త్వరగా చెబితే అంత మంచిది. భాస్కరం కళ్ళెత్తి చూసేసరికి రేణు కుర్చీలో వెనక్కు జారగిలబడి పరధ్యానంగా యేదో ఆలోచిస్తోంది.

"రేణూ! నీతో ఒక విషయం చెప్పాలి." సాధ్యమైనంత మామూలుగా అన్నాడు.

"చెప్పండి. యేమిటి?" ఈ లోకంలోకి వస్తూ అంది.

"ఇక్కడ కాదు. ఎక్కడన్నా ఒంటరిగా..." రేణు కళ్ళు క్షణంసేపు మెరిశాయి. వెంటనే చిలిపిగా నవ్వుతూ "నాకు తెలుసు మీరు చెప్పబోయేది" అంది.

"ఏమిటి అనుకుంటున్నావు?" ఉలుక్కుమంటూ అడిగాడు. 'భారతి విషయం కొంపదీసి తెలియలేదుగదా' అనుకుంటూ.

"ఎక్కడన్నా. ఒంటరిగా. మనలాంటి వాళ్ళు చెప్పుకునే విషయాలేముంటాయి?" రేణు మొహం వెంటనే గంభీరంగా మారింది. వంగి టేబిల్ క్లాత్ని సరిచేస్తూ "కాని, నా చదువు పూర్తయేవరకూ పెళ్ళి ప్రసక్తి వద్దు. ఈలోపల ఒకర్ని ఒకరం యింకొంచెం బాగా అర్థం చేసుకోవచ్చు" అంది. భాస్కరం తెల్లబోయాడు.

"ఇంకేమైనా చెప్పండి. వింటాను. ఇవాళ నేను చాలా అలిసిపోయాను. ఏంచేశానో చెప్పనా....వింటారా?" సహజంగా యిద్దరి మధ్యా జరిగే సంభాషణల్లో యెప్పుడూ రేణువే యెక్కువ కబుర్లుంటాయి. అదే యివాళ జరిగింది. వాళ్ళ కాలేజీ తరఫున అంతా కలసి కాశ్మీర్ వెళ్ళాలనుకుంటున్నారట. వీలయితే భాస్కరాన్నికూడా సెలవుపెట్టి రమ్మంది.

చాలా పొద్దుపోయింతర్వాత రేణూ వాళ్ళింట్లోనే భోంచేసి యింటికి వచ్చాడు. వస్తూనే సరాసరి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయి బట్టలు మార్చుకుని పడుకున్నాడు. ఎక్కువసేపు యే ఆలోచనలతోనూ అలిసిపోకుండానే అతనికి నిద్ర పట్టేసింది.

5

నెల రోజులు పైగా గడిచిపోయినాయి. క్షేమంగా చేరినట్టు విశాల వద్దనుంచి వుత్తరం వచ్చి కూడా చాలా రోజులైంది. నెలరోజులు గడచినా రేణుతో భారతి విషయం చెప్పే అవకాశమే దొరకలేదు. అక్కడికీ రెండు మూడు సార్లు యింటికి ఆహ్వానించాడు. చూస్తేనన్నా ఆ ప్రసక్తి వస్తుందేమోనన్న ఆశతో. కాని రేణు, భాస్కరం పిలిచినప్పుడు రాలేదు. ఒకసారి హఠాత్తుగా వచ్చింది. వచ్చింది ఒంటరిగా రాలేదు. వెంట పదిమంది వున్నారు. అలాటప్పుడు భారతి ప్రసక్తి తీసుకురావటం అసంగతమేగాక, అసభ్యం కూడాను.

భాస్కరం దినచర్యకూడా యీ మధ్య పూర్తిగా మారిపోయింది. ఉదయం తొమ్మిదికి టిఫినూ, కాఫీ తీసుకుని వెళ్ళిపోతే, మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకి నాయరే ఆఫీసుకి భోజనం తీసికెళ్ళి యిస్తాడు.

సాయంత్రం అటునుంచి అటే రేణు దగ్గరకు, లేకపోతే క్లబ్కి వెళ్ళిపోతాడు. రాత్రి యింటికి వచ్చేసరికి పదకొండుకు తక్కువ కాదు.

ఉదయం వెళ్ళిపోయి రాత్రి పొద్దుపోయింతర్వాత తిరిగి వచ్చే భాస్కరానికి భారతి అనే వ్యక్తి యింట్లో వున్నట్టే అనిపించలేదు.

ఉన్న ఆ కాస్త వ్యవధిలో భారతి కావాలి అనుకుంటే భాస్కరం దృష్టిలో పడచ్చు. కాని అలాటి ప్రయత్నం యేమీ చెయ్యక పోగా మరింత జాగ్రత్త పడుతోంది ( )టానికి నిదర్శనం. యీ నెలరోజుల్లో ఒక్కసారి కూడా ముఖాముఖీ యిద్దరూ యెదురుపడక పోవటమే. భాస్కరం యెప్పుడన్నా ఆఫీసు నుంచి యెక్కడికైనా వెళ్లాలని బట్టలు మార్చుకోవటంకోసం గాని, దేనికో ( )ం గాని అనుకోకుండా సమయం కాని సమయంలో హఠాత్తుగా యింటికొస్తే గబుక్కున ( )రదృష్టి నుంచి మాయమయ్యే చీరకొంగో లేక కొంగు చివర్లో కన్పించేవి. అప్పుడు క్షణంసేపు భారతి గుర్తు వచ్చినా, వెంటనే నవ్వుతున్న రేణు మొహం వచ్చి దాన్ని బలంగా తోసేసి నిలబడేది. అందుకే అప్పుడప్పుడు భారతి మొహం గుర్తు వచ్చినా భాస్కరానికి ఆసక్తి వుండేదిగాదు.

ఆరోజు లేస్తూనే వొళ్ళంతా నొప్పులుగా. బద్ధకంగా అనిపించింది. కాని లక్ష్యపెట్టకుండా ఆఫీసుకివెళ్ళాడు. ఆరోజుసాయంత్రం రేణు స్నేహితులతో కలిసి కాశ్మీర్ వెడుతోంది. భాస్కరం సెలవుకోసం ప్రయత్నం చేశాడు. కాని దొరకలేదు. అయినా వాళ్ళంతా కాలేజీవాళ్ళు. ఒక విషయంలో సామ్యం వున్నవాళ్ళు. వాళ్ళందరిమధ్య వేలుపెట్టి చూపించినట్టు తనెందుకు ?

"నువ్వు వెళ్ళగానే ఉత్తరం రాయి. నీకు జవాబు రాస్తూ నేనో విషయం రాస్తాను." రేణు ప్రయాణానికి సిద్ధం అవుతుండగా అన్నాడు భాస్కరం.

"ఓ కే ! ఏమిటో అది చెప్పగూడదూ?" నవ్వుతూ భాస్కరం వైపు తిరిగిన రేణు పులిక్కిపడుతూ "అదేమిటి ! మొహం అలా వుందేం ? ఒంట్లో దాగాలేదా ?" అంది గబుక్కున లేచివచ్చి నుదురు తాకి చూస్తూ.

"ఏదో వొళ్ళంతా నొప్పులుగావుంది. నువ్వు త్వరగా వచ్చెయ్యి రేణూ !" అన్నాడు భాస్కరం రేణు చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ. క్షణంసేపు భాస్కరంవైపు పరీక్షగా చూసిన రేణు మెల్లగా చేతిని విడిపించుకుని వెళ్ళి మిక్శ్చర్ లాటిదేదో కలిపి తెచ్చి భాస్కరంచేత తాగించింది.

రేణుని రైలెక్కించి తిరిగి వస్తున్న భాస్కరానికి ఒళ్ళంతా మరింత బద్ధకంగా. బరువుగా అనిపించ సాగింది. రేణు యిచ్చిన మందు నొప్పులు తగ్గించటానికి బదులు ఎక్కువ చేసి పైగా కడుపులో కొత్త బాధని ఒకటి సృష్టించి వికారం పెట్టసాగింది.

ఇంటికి వచ్చిన భాస్కరం యెంతో ప్రయత్నం మీద కారు గరాజ్‌లో పెట్ట గలిగాడు. ఏదో బాధ. ఫలానా అని తెలియదు. నరాలు కొరికేస్తోంది. కణతలు పగిలి పోతున్నాయి. కళ్ళముందు చీకటి వలయాలుగా తిరుగుతోంది. తూలుతూ వచ్చిన భాస్కరం గుమ్మందగ్గర ఆగిపోయి, వాంతి చేసుకున్నాడు. కళ్ళు బైర్లు కమ్మినాయి. లోపలికి వెళ్ళటం గూడా చేతనయ్యేటట్లు లేదనిపించి "నాయర్" అని కేక వేశాడు. కడుపులో బాధ తగ్గలేదు. ఎవరో బలంగా మెలితిప్పివట్లు అన్పిస్తోంది. ఇంతలో యేదో పనిమీద అటు వచ్చిన భారతి భాస్కరాన్ని చూస్తూనే గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళబోయింది. "నాయర్, నన్ను లోపలకు తీసుకెళ్ళు."

ఆశ్చర్యం!
ఆఫీసులో అందరికి
ఆశ్చర్యమే!
యాభయ్యేళ్ల రామానందంలో
ఇంత ఉత్సాహం
ఎక్కణ్ణించి వచ్చిందా అని?
బండెడు ఫైల్సు
అనాయాసంగా పుచ్చుకొని-
ఫ్లాస్కు భుజాన వేసుకొని - చిరునవ్వుతో
పది గంటలు అయ్యేసరికి ఆఫీసులో అడుగుపెట్టే
రామానందం అదే చిరునవ్వుతో సాయంత్రంవరకూ
పనిచేసి - తిరిగి ఫైల్సు తీసుకొని వెళ్లిపోతాడు.
ఓనాడు మిగతా గుమాస్తాలందరూ రామానందాన్ని
నిలేసి - ఇదే ప్రశ్న అడిగితే -

మూడుపూటలా సిరిటోన్
తాగుతా' అని గర్వంగా చెప్పాడు.
నిజమే!
సిరిటోన్

విటమిన్లు కలిసిన
బలకరమైన రుచికర పానీయం
సిరిఫార్మా - సిరినగర్ - విజయవాడ-7.
ROW-SI-I-TL

భాస్కరం వెనకనుంచి బాధగా పి వటంతో ముందుకు పోతున్నదల్లా ఆగి వెనక్కి తిరిగి చూసింది. భారతి చూస్తుండగానే ోవాంతి చేసుకున్నాడు. వాంతి చేసుకుంటూనే మోకాళ్ళమీద క్రింద కూలబడి యాడు. క్షణంసేపు అర్థంగానట్టు చూసిన భారతి వెంటనే పరుగెత్తుకొచ్చి భాస్కరా పట్టుకుంది.

"నన్ను పైకి తీసుకువెళ్ళు. డాక్ట కబురు చెయ్యి." తనదగ్గరగా వచ్చిందెవరో ప్రశ్నించ లేని భాస్కరం మీదపడిన చేతు ఆధారంగా తీసుకుని లేస్తున్నాడు. నికళ్ళు బైర్లుకమ్మి పూర్తిగా కప్పించటం మ రేశాయి. తల తిరిగిపోతోంది. సన్నగా స తంగా వున్న చేతిని ఆధారం చేసుకుని తన వున్న బలమంతా ఉపయోగిస్తూ వెళ్ళి మ ంమీద అడ్డంగావడి కాళ్ళు అందిస్తూ బాటు. మేకొళ్ళు విప్పెయ్. టైకూడా" అన డు నీర సంగా. క్షణంసేపు పెద్దపెద్ద కళ్ళు సుకుని చూసిన భారతి వెంటనే ఆ పనుల చెయ్యటానికి పూనుకుంది. టై విప్పటానికి డదగ్గరగా వచ్చిన చేతుల్ని హఠాత్తుగా గ పట్టుకున్న భాస్కరం పిచ్చివాడిలా త్వరగా డాక్టర్ని పిలిపించు. నా ప్రాణం పోతోంది" అని మటుకు అనగలిగాడు. అం తెలుసు అతనికి. మగతలాటి దేదో అత ప్రతి నరాన్నీ ఆవరించేసుకుని స్పృహ ప్పేలా చేసేసింది.

భాస్కరానికి తిరిగి మెలకువ వచ్చేసరికి గదిలో కిటికీలోంచి వస్తున్న సూర్యకాంతి వెచ్చగా ప్రక్కమీద, కుర్చీల పడుతోంది. కంటికి కన్పిస్తున్నంతమేర తా పరిశుభ్రంగా తళతళ లాడుతోంది.

అబ్బ! ఎంత దీర్ఘమైన రాత్రి ఈ రాత్రిని తను జన్మలో మరచిపోలేడు ఒక్క రాత్రిలో ఎంత నీరసం! చెయ్యి కదపటానికికూడా ఓపిక లేనట్టుంది. సంతా తేలికగా వున్నా, మొహం బరువుగ వుంది. దుప్పటిలోపల వున్న చేయి తీసి ముహం తడుముకుంటూనే వులిక్కిపడ్డ భాస్క ం తల తిప్పి టేబుల్ మీదున్న స్టాండు కెలెండర్ వైపు చూశాడు. అందులో ఎవరో తేదీలు

మార్చారు. పద్దెనిమిదవ తారీఖు చూపిస్తోంది. రేణు వూరికివెళ్ళింది పదకొండో తారీఖు. ఆ రాత్రేగా అతనికి జ్వరం వచ్చింది. వారం రోజులు వొంటిమీద స్పృహ లేకుండా పడి వున్నాడన్నమాట తను.

"ఎలావుంది వొంట్లో!" గుమ్మాని కున్న కర్టెన్ తొలగించుకుని లోపలికి వస్తున్న డాక్టర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

భాస్కరం నీరసంగా నవ్వాడు. దగ్గరగా వచ్చి పరీక్ష చేసి ఇంజెక్షన్ ఇచ్చి డాక్టర్— "మీరు చాలా అదృష్టవంతులు. ఊళ్ళో విష జ్వరాలు ముమ్మరంగా వున్నాయి. ఇంకో గంట నాకు కబురు రావటం ఆలస్యం అయితే...." డాక్టర్ వాక్యం పూర్తి చెయ్యటానికి బదులు నవ్వేశాడు. "అయినా అంతా ఆమె అదృష్టం అని చెప్పచ్చు—నా మందుల కంటె...."

"బాగా ఆకలిగా వుంది. ఈరోజు భోజనం చెయ్యాలా?" డాక్టర్ మాటల్ని ఖండిస్తూ అడిగాడు భాస్కరం. తనకి స్పృహ లేనప్పుడు భారతి సేవచేసి ఉండవచ్చు అనుకుంటూ.

"ఓ కే! మీకు తినాలనిపిస్తే తప్పకుండా చారూ, అన్నం తినండి!" డాక్టర్‌గారి కళ్ళు యెవరికోసమో గుమ్మం వైపు వెతక సాగినాయి.

ఆరోజు చారూ, అన్నం తిన్నాడు భాస్కరం. భోజనం అయింతర్వాత నాయర్ పోస్ట్ తెచ్చి యిచ్చాడు. అందులో రేణు కాశ్మీర్‌నుంచి రాసిన వుత్తరం వుంది. అది వచ్చికూడా అప్పుడే మూడు రోజులైంది.

ఆ రాత్రి భాస్కరానికి మళ్ళీ జ్వరం వచ్చింది. డాక్టరు వచ్చి ఇంజెక్షన్ యిచ్చి ఫర్వాలేదని, రేపటికి పూర్తిగా తగ్గిపోతుందని ధైర్యం చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. డాక్టరు ఇంజెక్షన్ యివ్వగానే నిద్ర పట్టేసింది.

ఓ రాత్రివేళ వంటినిండా చెమటలు పట్టి మెలకువ రావటంతో కళ్ళు తెరిచిన భాస్కరానికి తన గుండెలమీద యేదో బరువుగా వున్నట్టు అనిపించింది. నీరసంగా వున్న అతని కళ్ళకి మొట్టమొదట అదేమిటో తెలియలేదు. గదిలో సన్నగా వెలుగుతున్న బెడ్‌లైట్ కాంతిలో పరీక్షగా చూసిం తర్వాత అది విసనకఱ్ఱ పట్టుకుని యెర్రటి గాజులున్న తెల్లటి చెయ్యి అని తెలిసింది. అది తెలిసి పూర్తి స్పృహ కలిగేసరికి, తన మంచానికి దగ్గరగా వున్న చిన్న స్టూలుమీద కూర్చున్న భారతి ముందుకు వాలిపోయి మంచం పట్టెమీద తల ఆనించి నిద్రపోతోంది. విసనకఱ్ఱ పట్టుకున్న

చెయ్యి తన గుండెలమీద అడ్డంగా పడివు ౦ె.
దగ్గరగా తన గుండెలకి పక్కగా ప చి
నిద్రలో వున్న భారతిని భాస్కరం పరీ గా
చూశాడు. నిద్రమత్తుకి రెప్పలు బరు గా
మూసుకుపోయినాయి. మొహం అలస గా
వున్నా. ప్రశాంతంగా వున్నట్టు. అంద గా
వున్న కనుబొమలు తెలుపుతున్నాయి. ౦రి
పోయిన జుట్టులోంచి విడివడిన ఒకటి రె కు
పొడుగాటి వెంట్రుకలు నుదుటిమీదన చి
అడ్డంగా బుగ్గలమీదకు జారి, నిద్రపోతుః ది
భారతా, లేక స్వప్న దేవతా అన్పించేలా స్తు
న్నాయి. మరుక్షణంలో రేణు గుర్తుకువః న
భాస్కరం చటుక్కున తనమీద పడిన భ తి
చేతిని తొలగించి ప్రక్కన పెట్టాడు. ఆ స్త
కదలికకే వులిక్కిపడి లేచింది భారతి.

"దాహం అవుతోంది." భారతివైపు రీ
క్షగా చూస్తూ అడిగాడు.... క్షణంసేపు ః వా
కాక, మెలకువాకాని స్థితిలో ఖంగారుగా అ ా
మయంగా చూసిన భారతి స్పృహ తె చ్చ
కుని వెంటనే లేచి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు ె చ్చ
యిచ్చింది.

"ఫాన్ వుందిగా - వెయ్యకపోయావ ."
మొట్టమొదటిసారిగా మాట్లాడుతూ అన్నా .

"చప్పుడుకి మెలకువ వస్తుందేమోనః ..
డాక్టర్ యెక్కువసేపు నిద్రపోవటం వ చి
దని చెప్పాడు." భారతి గొంతు భ ం
భయంగా యెక్కడనుంచో మాట్లాడుత ్న
ట్టుగా వుంది.

"ఫర్వాలేదు. వెయ్యి. నా కిప్పుడేం అ
ర్లేదు. నువెళ్ళి పడుకో!"

భాస్కరం చెప్పినపని చేసి నిశ్శబ్ద గా
గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది. భాస్కరా కి
తర్వాత చాలా సేపటివరకూ నిద్ర పట్టలే ు.
భారతి కావాలని తన స్పర్శకోసం ఀ ా
చేసిందో. లేక నిద్రమత్తులో తూగి ఀ ా
నిద్రపోయిందో ఏదీ అర్థంకాలేదు.

అతని అంతరాత్మ మటుకు రెండ నే
నిజమని చెప్పసాగింది.

డాక్టర్ చెప్పినట్టు మర్నాటికే జ్వరం గ
పోయింది. రెండు మూడు రోజుల్లో నే
భాస్కరం మామూలు మనిషి కాగలిగా ు.
కొద్ది నీరసం తప్పిస్తే అతనిలో ఇంకేం క ం
చటం లేదు. డాక్టర్‌కి బిల్ యిచ్చే స్తూ

"థాంక్యూ డాక్టర్!" అన్నాడు. తనకి వొంటి మీద స్పృహ లేనప్పుడు రెండు పూటలా వచ్చి శ్రద్ధగా చూసి వెళ్ళాడని నాయర్ చెప్పాడు. ఇతను ప్రక్క వీధిలోకి వచ్చిన కొత్త డాక్టర్. ఇంతకుముందు అతనితో భాస్కరానికి ముఖపరిచయం కూడా లేదు. అతనికి కూడా దాదాపు తన యీడే వుంది. కాబోతే కాస్త పొట్టి.

"నో, నో! అది మా పని. కాని యిందులో శ్రమపడ్డ వ్యక్తి నిజంగా.." డాక్టర్ ఆసక్తిగా లోపలి గుమ్మంవైపు చూస్తూ అన్నాడు. భాస్కరానికి ఆ రాత్రి తర్వాత మళ్ళీ భారతి కన్పించలేదు. అతనికి మెలకువ వచ్చి తన పనులు తను చేసుకునే ఓపిక వచ్చినప్పటి నుంచీ మళ్ళీ అన్నీ నాయరే చూస్తున్నాడు.

డాక్టర్‌కి ఫీజు యిచ్చేస్తున్న భాస్కరానికి అతనంత నిస్సంకోచంగా లోపలి గదివైపు చూపులు పరపటం యెందుకో యిష్టంఅన్పించలేదు. ఈ పది రోజుల్లో భారతి తనకి రాత్రింబవళ్ళు మేలుకుని సేవచేసి వుండచ్చు. అది వేరే సంగతి.

వారం పదిరోజులు గడిచిపోయినాయి. అనుకున్న ప్రకారం తిరిగి రావటం లేదనీ, ప్రయాణం మరో పది రోజులు పొడిగించబడిందనీ, అమ్మని జాగ్రత్తగా చూస్తూండమనీ కోరుతూ రేణు దగ్గరనుంచి వుత్తరం వచ్చింది. ఆరోజు వుదయమే రేణుకి వెంటనే జవాబు రాస్తూ భారతి విషయంకూడా వివరంగా రాసి, చివర—"భారతి సమస్య పూర్తిగా నీ యిష్టానికి వదిలేస్తున్నాను రేణూ! నీ తీర్పుమీద ఆ అమ్మాయి జీవితం ఆధారపడివుంది. నాకు స్వయంగా భారతిమీద యే ఆసక్తి లేదు.

ఆరోజు అమ్మ బలవంతంగా నాచేత తాళి కట్టించింది. ఈరోజు అక్క బహుమతి అంటూ తెచ్చి అంటగట్టి వెళ్ళింది. ఇందులో నా ప్రసక్తి యేమీ లేదు" అని రాశాడు. ఉత్తరం పూర్తిగా రాసినా యింకా యేదో రాయాలనిపించి పోస్ట్ చెయ్యకుండా ఇంట్లోనే వుంచేశాడు.

ఆరోజు అలవాటుప్రకారం ఆఫీసునుంచి సరాసరి క్లబ్‌కి వెళ్ళాడు. కాని క్లబ్‌లో మనుషులెవ్వరూ లేరు. తనలా రెగ్యులర్‌గా వచ్చే యిద్దరికి, తనకు తగిలిన లాటిదే విష జ్వరం తగిలిందట. మరో యిద్దరూ ఊళ్ళో లేరు. క్లబ్‌లో విసుగేసిన భాస్కరం రోజూ కంటె గంట ముందుగా వచ్చేశాడు. అతనికి దోవ పొడుగునా భారతిని యెలా వదిలించుకోవాలా అన్నదే ఆలోచన. తను రేపు పోస్ట్ చేయబోయే వుత్తరాన్ని రేణు యెలా స్వీకరిస్తుందో అనేదే సమస్య. ఇంటికి వచ్చేసరికి వాకిట్లో వరండాకి దిగువగా డాక్టర్ సైకిల్ కన్పించింది. సైకిల్‌ని చూస్తూనే భాస్కరం కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. ఈసమయంలో డాక్టర్ యింటికి యెందుకొచ్చినట్టు?

ఇంట్లో యెవరికీ సుస్తీగాలేదే! భాస్కరం వూహల్లో అసహ్యమైన భావం ఒకటి మెలిక తిరిగింది. హాల్లోకి వస్తూనే "నాయర్!" అని పిల్చాడు. పిల్చిన వెంటనే పరుగెత్తుకొచ్చాడు నాయర్.

భాస్కరం, వాడివైపు పరీక్షగా చూశాడు. అతనికళ్ళలో యే భావమూ దొరకటంలేదు.

"ఏం చేస్తున్నావు?"

"ఏం చెయ్యటంలేదు." అతని మొహం మీకేం కావాలి అన్నట్టుంది. కాని డాక్టర్ వచ్చినట్టు చెప్పడేం?

"మంచినీళ్లు యివ్వు."

నాయర్ లోపలికి వెళ్ళి రెండు నిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చేశాడు.

భాస్కరం ఏమీ యెరగనట్టు పైకి వెళ్ళి పోయాడు.

మెట్లు యెక్కుతున్నప్పుడు వెనకనుంచి యే క్షణం అయినా నాయర్ ఏదైనా చెప్పచ్చు అనుకున్నాడు. కాని నాయరేం చెప్పలేదు. కొద్దిదూరం వచ్చిన భాస్కరం వెనక్కి తిరిగి చూసేసరికి అక్కడసలు అతను లేనే లేడు.

పైకి తన గదిలోకి వచ్చేసి కిటికీ దగ్గర నిలబడ్డాడు. ఇక్కడ ఈ కిటికీలోంచి చూస్తే గేటులోంచి యెవరు వచ్చేదీ, యెవరు వెళ్ళేదీ, స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. బైటంతా ప్రశాంతంగా వుంది. దూరంగా ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మినుకు మినుకు మంటున్నాయి. భాస్కరం చూపులు క్రింద గేటుమీదనే నిల్చి వున్నాయి. దాదాపు పదిహేను నిమిషాలు పోయింతర్వాత యిద్దరు వ్యక్తులు గేటు తీసు

కుని బైటకు వెడుతున్నారు. భాస్కరం చప్పుడు కిటికీకి మరింతదగ్గరగావచ్చి ఊచల్ని పట్టుకుని చూశాడు. సందేహంలేదు. డాక్టరే! నాయర్ సాగనంపుతున్నాడు. మధ్య మధ్య పైకీ భాస్కరం గదివైపు చూపిస్తు యేదో చెబుతున్నాడు. హఠాత్తుగా తనివాళ క్లబ్‌నుంచి త్వరగా యింటికి వచ్చేసినట్టు గుర్తువచ్చింది. తన వెనక యెన్నాళ్ళనుంచీ యి నాటకం సాగుతోందో! భాస్కరం కళ్ళవెందుదు ఆ రోజు తను ఫీజు యిస్తున్నప్పుడు డాక్టరి చూపులు గుర్తువచ్చాయి. భారతి మనసులో వుంది. ఆ వయసు తన చేత గుర్తింపబడే అవకాశం లేదని తెలుసుకుందేమో! ఏమిటి? తనకు కోపం వస్తోందెందుకు? భారతి మీద తనకెలాటి ఆసక్తి లేనప్పుడు ధికారం మటుకు యెలా వుంటుంది? లేదు లేదు.... క్రిందికి వెళ్ళి భారతిని అసలువిషయం అడిగి, యిష్టమైతే వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి చేసెయవచ్చు.

భోజనం కోసం క్రిందకు వచ్చినప్పుడు భోజనం చేస్తూ "ఇవాళ డాక్టర్‌గారు వచ్చి వెళ్ళారా?" అని అడిగాడు. జాగ్రత్తగా నాయర్ మొహం పరిశీలిస్తూ. భాస్కరం వూహించినట్టు అతను తలక్రిందు పలేదు. కనీసం కంగారుకూడా పడలేదు. "ఔను" అని మటుకు అని కూర వడ్డించ సాగాడు. భాస్కరానికి మతిపోయింది. అతని ధైర్యం యేమిటో అర్థంగాలేదు.

"ఎందుకట?" అడగకుండా ఉండలేక పోయాడు.

"అమ్మగారికి ఒంట్లో అసలు బాగాలేదు. మీకు వచ్చిన జ్వరం లాటిదే వచ్చింది."

తినటం ఆపిన భాస్కరం హఠాత్తుగా తలెత్తుతూ "నాకెందుకు చెప్పలేదూ?" అన్నాడు. వడ్డిస్తున్న నాయర్ పెదవి కొరుక్కొని తల వంచేసుకోవటం తప్ప జవాబివ్వలేదు.

భోజనం అయిపోయిం తర్వాత భాస్కరం లేచి భారతి గదివైపు వెళ్ళాడు. ఎన్నాళ్ళనుంచి భారతి యింట్లో ఏమూల వుంటోందో, ఏం చేస్తూ తన కాలాన్ని గడుపుతోందో అతనికి తెలియదు. లోపల గదిలో ఓ మూల నవ్వారుమంచంమీద పాత జంపకానా పరుచుకుని పడుకుని వుంది. తలక్రింద తను వాడుకునే దిండు వుంది. అదీ వుదయం వరకు తన

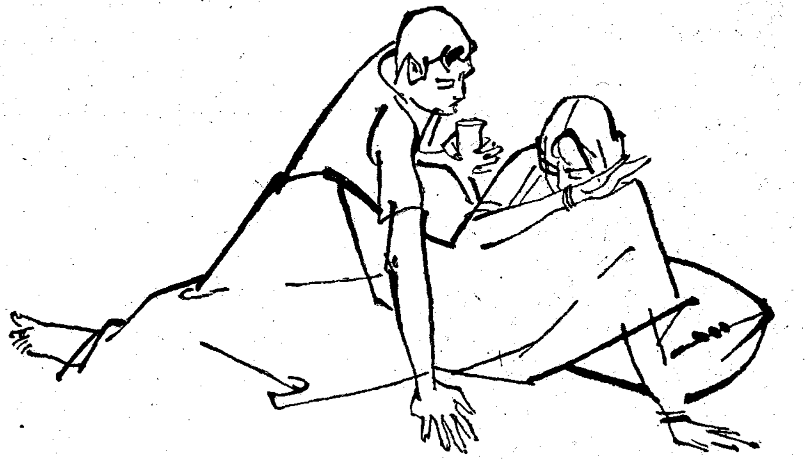

మంచంమీదనే వుంది. ఈ సాయంత్రమో ఎప్పుడో బహుశా నాయర్ తెచ్చి వుండచ్చు. భాస్కరం మంచందగ్గరగా వెళ్లాడు. గంట క్రితం డాక్టర్ యిచ్చి వెళ్ళిన ఇంజెక్షన్ ప్రభావంవల్ల గాబోలు భారతి బాగా మగత నిద్రలోవుంది. ఇంటికి రాగానే డాక్టర్ సైకిల్ కన్పించగానే తనమనసులో మెదిలిన అసహ్యమైన భావానికి భాస్కరం సిగ్గుపడ్డాడు. ఇలాటి అమాయకపు పిల్లకి అది ఊహామాత్రంగా కూడా రాదని అతనికి స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

ఇంతలో నాయర్ వెనుకనుంచి నీళ్ళ గ్లాసుతో వచ్చాడు. రెప్పవాల్చకుండా భారతి మొహంలోకి చూస్తున్న భాస్కరం అడుగుల చప్పుడు విని వెనక్కు తిరిగి "ఏమిటవి?" అన్నాడు. "వేడినీళ్ళు. గంటకొకటిచొప్పున తెల్లవారేదాకా మాత్రలు వెయ్యాలి." టేబుల్ మీదున్న పొట్లంలోంచి మాత్రలు తీస్తూ అన్నాడు. భారతి మంచి నిద్రలో వుంది. బలవంతాన లేచి కూర్చోపెట్టి వెయ్యాలి. నాయర్ భాస్కరంవైపు చూస్తుండిపోయాడు. ఆ చూపుల్లో అర్థం గ్రహించిన భాస్కరం నాయర్ చేతిలో మాత్ర తీసుకువెళ్ళి మంచం మీద కూర్చుని భారతిని లేపాడు. ఒకసారి అటూ యిటూ కదిలి కళ్ళు తెరిచింది భారతి. కాని ఆ చూపులో నిశ్చలత్వం లేదు. కాసేపు అర్థంగానిదానిలా అటూయిటూచూసింది. మళ్ళీ మెల్లగా రెప్పలు మూసుకుపోయినాయి.

"లేచి కూర్చోపెట్టి యెలాగో యిది వేస్తే మంచిది" నాయర్ మెల్లగా అన్నాడు. క్షణం సేపు భారతివైపు చూసిన భాస్కరం వెంటనే ఎడంచెయ్యి మెడక్రింద వేసి లేపి కూర్చోపెట్టాడు. నాయర్ ముందుకొచ్చి టాబ్లెట్, నీళ్ళు యిచ్చాడు. కుడిచేత్తో మాత్రని తీసుకుని భారతి నోట్లో వుంచాడు. కొద్దిగా స్పృహ రావటంతో కళ్ళు తెరిచి "ఏమిటి?" అంది.

భాస్కరం జవాబివ్వలేదు. భారతి నోట్లో మాత్ర వేసేసి మంచినీళ్ళు పట్టేశాడు. మంచినీళ్లు తాగుతూనే మళ్ళీ వెనక్కు వాలిపోయింది. ఆ కొద్దిసేపటికే మెడచుట్టూ వేసిన తన చెయ్యి కాలిపోవటంతో జ్వరం తీవ్రంగా వుందనుకున్నాడు భాస్కరం.

"గంట గంటకి మందు వెయ్యాల్సి వుంటే యిక్కడెలా? నేను మాటి మాటికీ క్రిందకు రాలేను. పైకి తీసుకెళ్ళి పడుకో పెడితే సరిపోతుంది." నాయర్ వైపు చూస్తూ అన్నాడు. తలూపిన నాయర్ పైకివెళ్ళి పక్క సరిచేసి వచ్చాడు.

కొద్ది రోజుల క్రితం యే జ్వరంతో యే పక్క మీద భాస్కరం వంటిమీద తెలివి లేకుండా పడుకున్నాడో, అదే పక్కమీద అదే జ్వరంతో యిప్పుడు అదే స్థితిలో భారతి పడుకుని వుంది. మంచానికి కొద్ది దూరంలో వున్న పడక కుర్చీలో వెనక్కు వాలి పడుకున్నాడు భాస్కరం. భారతి నిద్రలోనే వుండి ఏడుస్తోంది.

"వద్దు వద్దు - డాక్టర్ని పిలువవద్దు. నన్ను చచ్చిపోనివ్వు. నా కెవరూ లేరు" అంటోంది కాసేపు. ఇంకాసేపు "ఎక్కడికైనా పారిపోతాను. వద్దు....వద్దు" అంటోంది. ఏవాక్యమూ

పూర్తి కావటంలేదు. మధ్యమధ్య విప తంగా వచ్చిన ఏడుపు ఆ మాటల్ని మి య్య సాగింది.

ఆ రాత్రి, ఆ మర్నాడు కూడా రతికి అల్లాగేవుంది. డాక్టర్ వచ్చి వెంటనే ందు పడితే చాలా బాగా వుండేదని, తనని పిలవ టమే చాలా ఆలస్యం అయిందని చె ్పడు. ఆరోజు గడిస్తే జ్వరం తగ్గవచ్చు అ చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ఆఫీసునుంచి త్వరగా చ్చేసి భారతి దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కుని ూర్చు న్నాడు. ఇవాళల్లా అతని మనసంతా చి కుగా వుంది. తనకి సరైన వేళలో డాక్టరు ందు పడిరది కాబట్టి తిప్పుకున్నాడు. కాని రతి ? భారతి కేదయినా జరిగితే ఇహ త జీవి తంలో శాంతి అంటూ వుంటుందా? త ఆత్మ తనని క్షమించదు. ఆ అమ్మాయి నకు యిష్టం లేక పోవచ్చు. తన భార్యగా కనూ హించిన అర్హతలు లేకపోవచ్చు కాని. కాని ఆరోజు తను సూత్రం కట్టి నలుగురి నా దానివి అంటూ చేసుకున్నాడు. రేణుకి సిన ఉత్తరం డ్రాయర్లో అలాగే వుండి పోయింది. ఎందుకో అది పోస్ట్ చెయ్యా లనిపించలేదు. ఒక వేళ భారతి కేదైనా జరిగితే యిహ ఆ వుత్తరం పోస్ట్ చెయ్య బడదు. నయం అయితే. అప్పుడు....అప్పుడు చూడాలి. జ్వరంతో అదో విధమైన మత్తుతో వాడిపోయి ప్రక్కకు వాలి పోయి వున్న భారతి మొహం భాస్కరాన్ని వెర్రివాడిని చేస్తోంది. దగ్గరకెళ్ళి ఆ మొహాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని "నీ మీద నా కేద్వేషం లేదు భారతీ ! నువ్వు బ్రతకాలి అని నేను మనసారా కోరు కుంటున్నాను." అని చెప్పాలనిపించింది.

నిద్రలోనే ఏడుస్తున్న భారతి హఠాత్తుగా మంచంమీద లేచి కూర్చుంది. భాస్కరం చప్పున లేచి దగ్గరకు వెళ్లాడు. జ్వరంతో యెర్రబడిపోయిన కళ్ళతో భాస్కరాన్ని డాక్టరనుకుని "డాక్టర్ ! నే నీ బాధ భరించ లేను. త్వరగా చచ్చిపోయేందుకు మందివ్వం డి!" అంది. మరుక్షణంలోనే నవ్వుతూ "నాకు తెలుసు, నేను చచ్చిపోతున్నానని. అందుకే నాకింత హాయిగా వుంది. కొంతమంది బ్రతికి వుండేకంటె చచ్చిపోయి సుఖపడతారు." అంతలోనే మళ్లీ మోకాళ్ళలో తల దూర్చి యేడుస్తూ "చచ్చిపోయినా ఫర్వాలేదు డాక్టర్ ! నాకెవ్వరూ లేరు. నాకోసం ఎవ్వరూ యేడవరు. ఎవ్వరూ యేడవనే యేడవరు. ఎవరికీ అక్కర్లేదు నేను." అంటూ తనే వెక్కి వెక్కి యేడవటం మొదలు పెట్టింది. మంచా నికి దగ్గరగా వచ్చిన భాస్కరం భారతి భుజం మీద చెయివేశాడు. అతని కర్థమైంది. భారతి మనసులో యింత బాధవుందని అతనెప్పుడూ వూహించలేదు.

ఆ రాత్రల్లా అలా యేడుపులతోనే గడిచి పోయింది. మర్నాడు ఉదయం టెంపరేచర్ తగ్గలేదు కాని. మాటల్లో ఉధృతం లేదు. డాక్టర్ సలహామీద భాస్కరం సెలవుపెట్టి యింట్లోనే వుండిపోయాడు. రాత్రి పది గంట లకి జ్వరం కొద్దిగా జారి చెమటలు పోశాయి. చిన్న తువాలు తీసుకుని భాస్కరం మంచం మీద కూర్చుని భారతి మొహం చేతులు

MACMAN PRIVATE LIMITED.,

Indu rial Estate P. O. VIJAYAWADA-7.

DESIGNING OUR SPECIALITY.

Manufacturers of :

1. Machiner :

Universal Testing Iachines,
Hydraulic Presses 000 tons capacity)
Wire Drawing Ma inery,
Blue Printing Mac ines,
Double Ended Moto sed Pedestal Grinders.

2. Chemical Equipment ;

Vacuum Driers,
Autoclaves,
Stainless Steel Boiling Kettles and other Processing Equipment.

3. Wheeled quipment :

Trailers, Tankers & Trolleys.

4. Handling Equipment :

Hand-operated Gantry Cranes (upto 5 Tons)
Jibs & Jacks.

5. STRUCTURAL WORKS :

Trusses, P pe Structures & General Fabrication Work.

తుడవ సాగాడు. మందు సిరెంజ్ ్కి తీసుకుంటున్న డాక్టర్ "ఎంతగమత్ ! ద్దిరోజుల క్రితం మీకు ఆమె యెలా చేశారో. యిప్పుడు మీరు సరిగ్గా అలాగే చేస్తున్నారు. ఈ ఇంజెక్షన్‌తో బాగా నిద్ర పట్టేస్తుంది. ను మళ్ళీ రేపు వుదయం వచ్చి చూస్తాను. పన్నెండు గంటలకి ఓసారిమళ్లీ ఆ మందు య్యండి!" అని ఇంజెక్షన్ యిచ్చి వెళ్ళి యాడు. డాక్టర్ చెప్పినట్టే నిద్రపోయిం భారతి. భారతి మంచం ప్రక్కన అలాగే కుర్చీలో పడుకుని నిద్రపోయాడు భాస్కర

మర్నాడు భారతికి స్పృహ వచ్చేసరికి ఉదయం తొమ్మిది అయింది. " ందువేసుకుంటావా?" భారతి చూపులు నీరసంగా వున్నా, మామూలుగా వున్నాయి.

దేంతోనో పెద్దగా పోట్లాడి అ సిపోయిన మనిషిలా వుంది.

దగ్గరగా వస్తున్న భాస్కరాన్ని చూస్తూనే కంగారుగా లేవబోయింది.

"వద్దు. వద్దు. పడిపోతావు. కు. నేను లేపుతాను." భాస్కరం మంచంపి కూర్చుని ఓచెయ్యి మెడచుట్టూవేసి ఆసరా చ్చాడు.

అయోమయంగా క్షణంసేపు ంగారుగా చూసిన భారతి తలతిప్పుతూ"వద్దు. ద్దు. నాకు మందు వద్దు. నన్ను వదిలెయ్యం.." అని ఏడవ సాగింది. అనుకోకుండా య లాపంగా పట్టుకున్న భాస్కరం చేతిలో ందుగ్లాసు భారతి తోసెయ్యటంతో క్రింద కి పగిలిపోయింది. మందు వలికిపోయి . తెల్లబోయిన భాస్కరానికి యేమన నికి తోచలేదు. భారతి వెంటనే వెనక్కు లిపోయి గోడవైపు తిరిగి దిండులో మొ ం దాచుకుంటూ, "నన్ను వదిలెయ్యండి. ఇక్కడ నుంచి క్రిందికి పంపెయ్యండి." ని వెక్కి వెక్కి యేడవటం మొదలుపెట్టిం మరో సారి కలిపి తీసుకువచ్చిన మ ం కూ డా భాస్కరం భారతిచేత తాగించలేక యాడు. అతను యెన్నివిధాల ప్రయత్న చేసినా భారతి మొహాన్ని దిండులోంచి వతలకు తీయలేక పోయాడు.

సాయంత్రం ఆఫీసునుంచి ర టంతోనే నాయర్‌ని పిలిచి భారతి మందువిష ం అడిగాడు. వేసుకోలేదు అని జ వా చ్చా డు నాయర్. ఎంతో సున్నితంగా కన్పించే భారతిలో యీ మొండితనం చూసి అతను నిజంగానే ఆశ్చర్యపోయాడు. భోంచేసి పడుకో బొయ్యేముందు భాస్కరం మళ్ళీ తను మందు తీసుకుని వచ్చాడు.

అతన్ని చూస్తూనే దిండులో మొహం దాచుకుని ప్రక్కకు తిరిగి మంచానికి అంటుకుపోయింది.

"ఇదిగో గొడవచెయ్యకు. నువ్వు మందు తాగటం మానినంత మాత్రాన చచ్చిపోవు. ఊ ! తాగు." కంఠంలో కావాలని యెంత కటుత్వం తెచ్చిపెట్టుకుందామన్నా అతనికి చాతకావటంలేదు. అతనికి తెలియకుండానే మాటలు మృదువుగా వస్తున్నాయి.

దిండులో మొహం దాచుకున్న భారతిఉలకలేదు, పలకలేదు. భాస్కరం భుజంపట్టి లేవదీయబోయాడు. బలంగా విదిలించుకుంది.

"ఎందుకలా చేస్తావు?"

భారతి జవాబివ్వలేదు.

"నీకంత నిజంగానే చచ్చిపోవాలని వుంటే నా అభ్యంతరం యేమీలేదు. కాని యీ యింట్లో ఆ పని జరగటానికి వీలులేదు. త్వరగా మందు తీసుకుని కోలుకో."

భారతి యేమనుకుందో యేమో, లేచి ఒక్క గుక్కలో మందు తాగేసి తిరిగి మళ్ళీ గోడ వైపు మొహం పెట్టుకుని పడుకుంది.

భారతికి వచ్చిన యీ జ్వరంతో దగ్గిరగా మసిలిన యీ కొద్ది రోజుల్లో భాస్కరానికి మనసులోంచి యేదో సన్నటి తెరలు జారిపోయి భారతి, తను ముఖాముఖి నిలబడ్డట్టయింది. ఇలా నిలబడ్డ భారతిని తను వదలలేడు. ఆ రోజు ఫలాన అని తెలియకుండా స్టేషన్‌లో దృష్టిని ఆకర్షించిన భారతి యీ రోజు మనసుని ఆకర్షించింది. ఈ కొద్ది రోజుల్లో భాస్కరానికి స్పష్టంగా తెలిసిన విషయం యేమిటంటే....రేణుకి తను లేకపోయినా పర్వాలేదు. కానిభారతికి అలాకాదు. తను కాదంటే జీవితమేలేదు. అందుకే చచ్చిపోవాలి, యీ జీవితం అంతం చేసుకోవాలి అనే కోర్కెని అలా బలంగా పెంచుకుంది. విశాల అన్నట్టు అమ్మకి జవాబు చెప్పలేని తన అసమర్థత భారతి జీవితాన్ని బలి చెయ్యకూడదు. భారతిని హృదయ పూర్వకంగా స్వీకరించటం తన ధర్మం అనిపించింది. రేణుకి రాసిన ఉత్తరం పోస్ట్ చెయ్యలేదు. అది చించేసి తను జబ్బుపడి లేచినట్టు ప్రస్తుతం కులాసాగానే వున్నట్టు జవాబు రాశాడు.

మర్నాటికి జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. భాస్కరం దగ్గరుండి బలవంతంగా భారతిచేత చారూ, అన్నం తినిపించాడు. మంచం ప్రక్కగా వున్న పడక కుర్చీలో దిళ్ళు సరిచేసి, పడుకోవటం యిష్టం లేకపోతే అందులో వచ్చి పడుకోమని, తోచకపోతే పుస్తకాలు చూసుకోమని ప్రక్కన పెట్టి, ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు. అతనికి యిదివరకులా భారతితో మాట్లాడాలంటే సంకోచం అన్పించటంలేదు. పైగా అలా మాట్లాడటం యెన్ని రోజుల నుంచో అలవాటైనట్టుగా మామూలుగావుంది. కాని భారతి దీనికి బొత్తిగా అలవాటుపడలేదు. భాస్కరం వున్నంతసేపు భయం భయంగా బెరుకుగానే వుంటుంది.

ఆరోజు వెడుతూ నాయర్‌ని పిలిచి తను క్లబ్‌నుంచి ఇవాళ కొంచెం ఆలస్యంగా వస్తానని, భారతికి మందు విషయం గుర్తు చెయ్యమని చెప్పి వెళ్ళాడు. ఆఫీసులోకి వెళ్ళగానే అతను చేసిన మొట్ట మొదటి పని రేణుకి భారతి విషయం వివరంగా రాసి, భారతిని తను తిరస్కరించలేనని, తన పరిస్థితి అర్థం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించమని, వంచకుడని, హృదయాలతో ఆడుకునే మూర్ఖుడని అనుకోవద్దని తను యెప్పటికీ రేణు స్నేహితుడేనని వుత్తరం రాసి పోస్టుకి పంపించాడు.

ఆ సాయంత్రం క్లబ్‌లో ప్రెసిడెంటుకి జ్వరంగా వుండి రాలేక పోవటం వల్ల జరగవలసిన మీటింగ్ రద్దు అయింది. ఉదయం ఆలస్యంగా వస్తానని చెప్పిన భాస్కరం రెండు గంటలు ముందుగానే వచ్చేశాడు. వస్తూనే సరాసరి పై గదిలోకి వచ్చేసిన భాస్కరానికి మంచంమీద భారతి కన్పించలేదు. ఏముంది, కాస్త ఓపిక వచ్చింది కాబోలు, లేచి క్రిందకు వెళ్ళిపోయింది అని మనసు జవాబిచ్చింది. అద్దంముందు నిలబడి పై విప్పుకుంటున్న భాస్కరానికి డ్రెస్సింగ్ టేబిల్‌మీద దువ్వెన కింద కాగితం యేదో కన్పించేసరికి వులిక్కిపడి గబగబా తీసి చూశాడు. ఉత్తరం భారతి రాసింది :

"మీకు.

నా నమస్కారాలు. మీ ను చి దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నాను అనే వం నన్నిలా ధైర్యంగా వుత్తరం రాయటానికి పురి కొల్పింది. మీకేమాత్రం యిష్టం లే ండా నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నారని తెలిసింది. అది తెలిసికూడా మీ విశాలక్కయ్య నన్ను ను కొచ్చి బలవంతంగా మీదగ్గర వదిలివెళ్ళి ది. మొన్న మీకు జ్వరం వచ్చేవరకూ ఆ జ్వరంలో మీ కలవరింతలు వినేవరకూ ణు అనే అమ్మాయి మీ జీవితంలోకి వచ్చి ని గాని, ఆమెకు మీరు ఆప్తులనిగాని నాకు లి యదు. తెలిసి నప్పటినుంచి నా కర్త ం యేమిటా అని ఆలోచించని క్షణంలేదు. ని నా నిశ్చయాన్ని వెంటనే అమలు జరపక ా యీ జ్వరం ఒకటి వచ్చి పడింది. నాకు ద్ధి తెలియక ముందే నాన్న పోయారు. ళ్ళ సంవత్సరం ఉండనగా అమ్మ పోయి ది. అమ్మ పోవటంతో నాకీ లోకం శూన మే అన్పించింది. నా అనే వారు లేని దిక్కు ని దాన్ని నేను. అత్తయ్య విసుక్కున్నా. ు వాళ్ళ పాలిట శనిలా దాపురించానని బా ం నా మొహంమీదే తిట్టినా, నాకు బాధని ం చింది గాని, యేనాడూ చచ్చిపోవా లనిపి న లేదు. మీ దగ్గర కొచ్చిన తర్వాత మీకు నే ం అవసరం లేదని స్పష్ట పడిన తర్వాత నా మృత్యువు తప్ప వెళ్ళదగ్గ చోటు లేదని పించింది.

మీయింట్లో చచ్చిపోవటం మీ కిష్టంలేదని మీరు స్పష్టంగా చెప్పారు. మీ వుద్దేశ్యం నా కర్థమైంది. అందుచే యింట్లోంచి వెళ్ళి పోతున్నాను. నే నేమైపోయాను అని నా తరఫున మిమ్మల్ని అడిగేవాళ్ళ యెవరూ లేరు. నాకెవ్వరిమీదా కోపంలేదు. కే వ లం దురదృష్టవంతురాల్ని అనే బాధమటుకు నా నరాల్ని పీకేస్తోంది.

నన్ను క్షమించండి.

జ్వరంలో మీరు నన్ను చాలాదయగాచూచారు.

అందుకు కృతజ్ఞురాల్ని.

భా ర తి."

పైవిప్పకోవటం సగంలో ఆపేసి అలాగే వుత్తరం పట్టుకుని క్రిందకు పరుగెత్తు కొచ్చిన భాస్కరం నాయర్ - నాయర్ అని బిగ్గరగా పిలిచాడు. అతని అరుపుకి యిల్లంతా ప్రతి ధ్వనించింది. వంటయింట్లో ఏదో పనిచేస్తున్న నాయర్ చేత్తో గరిటతో అలాగే యివతలకు వచ్చేశాడు.

"భారతేది?" పిచ్చివాడిలా అడిగాడు.

"పైనే వున్నారు."

"ఎప్పుడు? ఎంతక్రితం చూశావు?"

"ఇంతకుముందే. పావుగంటకూడా కాలేదు. మందువేసుకోమని చెప్పి వచ్చానే!" కంగారుగా అన్నాడు నాయర్.

"పావుగంట క్రితమేనా?" భాస్కరంచేతులో వుత్తరంవైపు ఒకసారి చూసి బైటకు పరుగెత్తాడు.

వీధికి ఆచివర ఈచివర చాలాదూరం వరకూ నాయర్, భాస్కరం యిద్దరూ చూసి వచ్చారు. కాని భారతి కన్పించలేదు. "ఏమై పోయింది. ఎక్కడికెళ్ళింది?"

భాస్కరం కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. భారతిని పోగొట్టుకునేముందా తను గుర్తించింది? భారతి విలువ తెలుసుకుంది? నాయర్ని మరి కొంచెం ముందుకు వెళ్ళి చూసి రమ్మని భాస్కరం ఒంటరిగా యింటికి తిరిగి వచ్చేశాడు.

అతనికి యింట్లోకి వెళ్ళాలనిపించటంలేదు. ఎంత పొరపాటు చేశాడు తను. జ్వరంలో తన కలవరింతలు అన్నీ వింది గాబోలు. భగవాన్! నుదురు పట్టుకుని, యింట్లోకి వెళ్ళటం యిష్టంలేని భాస్కరం యింటిముందు కుడివైపుగా వున్న పూలమొక్కల్లోకి వెళ్ళి అక్కడ రాతిబెంచీమీదకూర్చున్నాడు. ఎందుకిలా అయింది?

భారతిని గుర్తించలేని యీగుడ్డితనం తనని మాయలా యిన్నాళ్ళెందుకు ఆవరించింది? అది పోయేసరికి భారతికూడా మాయమైంది. అతని గుండెల్లో దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుని ప్రవహించ సాగింది. తన యీ తప్పుకి శిక్షేమిటి?

పరధ్యాసగా, బాధగా, అన్నీ పోగొట్టుకున్న వాడిలా కూర్చున్న భాస్కరానికి యెక్కడి నుంచో సన్నగా ఏడుపు విన్పించింది. హఠాత్తుగా అతని చెవులు పరీక్షగా విన్నాయి. కళ్ళు చురుగ్గా పనిచేశాయి. మరుక్షణమే లేచి నిలబడి చీకట్లో చెట్లమధ్య వెతుకుతూ భారతీ! భారతీ అని పిలవసాగాడు. ఆ పిలుపులో ఆర్ద్రత రాళ్ళనికూడా కరిగించేలా వుంది. భాస్కరానికి జవాబు రాలేదు. కాని ఏడుపు విన్పిస్తోంది. చీకట్లో మల్లెపందిరి ప్రక్కగా

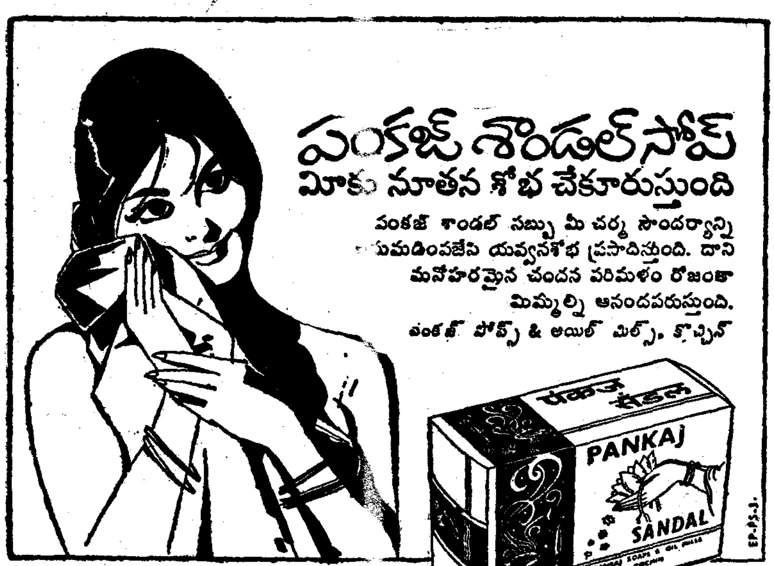

క్రింద కూలబడిన భారతి మోకాళ్ళ మధ్య తల దాచుకుని వెక్కి వెక్కి యేడుస్తోంది. ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోవాలని బైటకు వచ్చేసింది. కాని గుమ్మం దాటగానే కళ్ళు బైర్లు కమ్మినాయి. గేటువైపు అనుకుని, మొక్కలవైపు వచ్చింది తను. కాళ్ళు బలహీనంగా వణుకుతున్నాయి. అడుగులు ముందుకు వెయ్యలేక, నిలబడలేక మల్లె పందిరిని ఆసరా చేసుకుని క్రింద కూలబడిపోయింది. ఇక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోవాలి తను. వెళ్ళిపోవాలి. 'భగవాన్! కొద్దిగా, కాస్త ఓపిక యివ్వు. కానీ ఈ యింట్లో ఒక్క క్షణం కూడా వుండలేను. నన్నీరాత్రి ఎవరూ గుర్తుపట్టకుండాచెయ్యి' ఏడుస్తూ భగవంతుడిని ప్రార్థించసాగింది.

"భారతీ!" భాస్కరం చేతులు ఆత్రంగా, ఆప్యాయంగా బలంగా హఠాత్తుగా భారతిని చుట్టేశాయి. ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది. చీకట్లో మొహం స్పష్టంగా కనపడకపోయినా ఆ కౌగిలి, ఆ పొడుగాటి విగ్రహం భాస్కరానివే అని చెబుతున్నాయి.

"అబ్బ! నిజంగా యింక కనిపించవనే అనుకున్నాను. ఇదేమిటి యిక్కడెందుకు కూర్చున్నావు?" భాస్కరం హఠాత్తుగా రెండుచేతులతో భారతిని పైకెత్తేశాడు.

"వద్దు వద్దు. నన్ను ముట్టుకోవద్దు. నన్ను వెళ్ళిపోనివ్వండి."

వెక్కిళ్ళమధ్య భారతి బలంగా గింజుకుంటూ అంది.

కాని భాస్కరం వదలలేదు. అంగుళం కదలనివ్వకుండా నొక్కిపట్టి యింట్లోకి తీసుకొచ్చి పైగదిలో తన ప్రక్కమీద పడుకోబెట్టాడు.

"వెళ్ళిపోనివ్వండి. నన్ను వెళ్ళిపోనివ్వండి." భారతి పిచ్చిదానిలా లేచి కూర్చుంది. భారతినిపడుకోబెట్టి తను మంచం మీదనే కూలబడిన భాస్కరం భారతిని ఒడిలోకి లాక్కుంటూ "యింకెక్కడికి వెళ్ళిపోతావు నువ్వు? నువ్వు వూహించినదంతా

అబద్ధం. నా జీవితంలో యిప్పుడు భారతితప్ప యే అమ్మాయీ లేదు." అని భారతి తలెత్తి గుండెలకు నొక్కుకుంటూ "బహుమతి అంటూ విశాల వదిలేసిన వ్యక్తి విలువ నేను బాగా గుర్తించాను. కాపోతే కాస్త ఆలస్యమైంది. నన్ను క్షమించు భారతీ! క్షమిస్తావు కదూ? భగవంతుడు క్షమించాడు కాబట్టే, పూర్తిగా పోయావు అనుకున్న నిన్ను మళ్ళీ నాకిచ్చాడు. చెప్పు. నీకిప్పుడు బ్రతకాలని లేదూ?" నుదురుమీద, కళ్ళమీద, జుట్టుమీద మాటిమాటికీముద్దుపెట్టుకుంటూఅన్నాడు.కలో నిజమో అర్థంగాని భారతి అతని చేతుల్లో పసిపిల్లలా నూరిపోయింది. భారతిని అలా పట్టుకుని భాస్కరం రేణుకి వుత్తరం రాసిన సంగతి, తను యింటికి వచ్చి వుత్తరం చూడగానే పొందిన అనుభవం గురించి చెప్పసాగాడు. "నా యింట్లో చచ్చిపోవటానికి వీల్లే" దని అనటంలో తన వుద్దేశాన్ని భారతియెలా పొరపాటుగా అర్థం చేసుకుందీ కూడా వివరించాడు. అంతా చెప్పిం తర్వాత భారతి తలని గుండెలకి మరోసారి నొక్కుకుంటూ తలమీద తన చెంపలు ఆన్చుకుని "ఇప్పుడు నిజంగా చెప్పు. నీకు చచ్చిపోవాలనే అన్పిస్తోందా?" అని అడిగాడు. భాస్కరం గుండెల్లో తల దాచుకున్న భారతి "లేదు లేదు! నిజంగా బ్రతకాలనిపిస్తోంది. ఒక రోజు కాదు, వంద సంవత్సరాలు. వెయ్యేళ్ళు" అంది కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుంటూ. □□□